

Міністерство освіти і науки України
Національний університет «Острозька академія»
Навчально-науковий інститут соціально-гуманітарного менеджменту
Кафедра психології

Кваліфікаційна робота
на здобуття освітнього ступеня бакалавра

на тему: «Національна ідентичність як умова психологічної стійкості
студентської молоді»

Виконав студент 4 курсу, групи ПС – 41
Напряму підготовки 053 «Психологія»

Науковий керівник:
доктор психологічних наук, доцент
Матласевич Оксана Володимирівна
Рецензент:
доктор психологічних наук, доцент
Августюк Марія Миколаївна

Допущено до захисту:

Завідувач кафедри: _____

Оксана МАТЛАСЕВИЧ

Острог – 2025

ЗМІСТ

ВСТУП	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЯК УМОВИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ СТУДЕНСЬКОЇ МОЛОДІ	8
1.1 Загальна характеристика національної ідентичності у психологічних дослідженнях	8
1.2. Аналіз теоретичних підходів до вивчення формування національної ідентичності в юнацькому віці.	12
1.3. Психологічна стійкість: поняття та умови розвитку	17
Висновки до розділу 1	21
РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЯК УМОВИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ СТУДЕНСЬКОЇ МОЛОДІ	23
2.1. Загальні засади емпіричного дослідження: характеристика вибірки та обраних методик дослідження	23
2.2. Аналіз даних та результати емпіричного дослідження	31
2.4 Методи розвитку національної ідентичності для підвищення психологічної стійкості студентів.	45
Висновки до розділу 2	53
ВИСНОВКИ	55
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	57
ДОДАТКИ	64

Емпірична частина даного дослідження спрямована на виявлення зв'язку між рівнем національної ідентичності та показниками психологічної стійкості студентської молоді в умовах повномасштабної війни. Результати проведеного дослідження були представлені в межах студентської наукової конференції *«Дні науки - 2025»*, що відбулася 15 травня 2025 року. Тема виступу - *«Національна ідентичність як умова психологічної стійкості студентської молоді»* - викликала активне зацікавлення серед учасників та була схвально оцінена науковим товариством як така, що відображає актуальні соціально-психологічні виклики сучасності.

ВСТУП

Сучасна соціокультурна ситуація в Україні, що визначається повномасштабною війною, трансформує ціннісні орієнтири молодого покоління та актуалізує потребу в консолідації національної самосвідомості. Національна ідентичність у таких умовах постає не лише як елемент культурної самореалізації, але й як значущий психологічний ресурс, що сприяє збереженню внутрішньої рівноваги, формуванню здатності до адаптації та подолання стресових впливів. Особливого значення це питання набуває у студентському середовищі, яке є найбільш вразливим до зовнішніх впливів, зокрема інформаційних, економічних і політичних.

В умовах війни збереження та посилення національної ідентичності сприяє формуванню психологічної стійкості, що є критично важливою для молоді. Відчуття належності до нації, ідентифікація себе з культурними традиціями, символами та цінностями українського народу виступають чинниками, які знижують рівень тривожності, екзистенційної невизначеності та дезадаптації. Як засвідчує сучасна наукова думка, національна ідентичність має тісний зв'язок із життестійкістю – особистісною здатністю зберігати функціональність у складних і травматичних ситуаціях. У дослідженні О. Sosniuk встановлено, що українські студенти, які залишаються в Україні під час війни, демонструють вищий рівень психологічної стійкості порівняно з тими, хто перебуває за кордоном. Це пояснюється глибшою включеністю у національний контекст та актуалізацією ідентифікаційних механізмів. Подібні висновки зроблено й у роботі О. Rybak, де національна ідентичність розглядається як захисний чинник у формуванні адаптивної поведінки.

Питання посилення ідентичнісних орієнтирів студентської молоді у контексті війни порушується у праці А. Османової та Л. Співак, які зафіксували підвищення значущості національної приналежності у свідомості студентів. Л. Чикур аналізує трансформації національної ідентичності під впливом повномасштабного вторгнення, виявляючи тенденції зростання патріотичних

настанов. Водночас В. Безлюдна та В. Мартинюк акцентують увагу на ролі громадянської ідентичності як фундаменті для національної солідарності в умовах воєнного стану.

Окрему увагу заслуговує роль сім'ї у формуванні національної самосвідомості, що висвітлена у публікації Т. Гудзь і Л. Коваленко. Авторки зазначають, що саме в родинному середовищі закладаються основи поваги до національної культури, традицій та історії, що в подальшому відіграє визначальну роль у збереженні ідентичності. І. Гречка та Т. Колеснікова наголошують на тому, що національна ідентичність є складовою громадянської культури молоді, сприяючи її соціальній мобільності та внутрішній цілісності.

Отже, національна ідентичність виступає невід'ємною складовою психологічної стійкості студентської молоді. Її формування та збереження в умовах зовнішніх і внутрішніх криз є запорукою як індивідуального, так і суспільного благополуччя, що зумовлює необхідність поглибленого наукового аналізу цього явища.

Метою дослідження є визначити роль національної ідентичності, у розвитку психологічної стійкості студентської молоді.

Об'єкт дослідження: психологічна стійкість студентської молоді.

Предмет дослідження: взаємозв'язок між рівнем національної ідентичності та рівнем психологічної стійкості студентської молоді.

Завдання дослідження:

1. Провести теоретичний аналіз національної ідентичності та психологічної стійкості студентської молоді.
2. На основі теоретичного аналізу з'ясувати національної ідентичності у розвитку психологічної стійкості студентів.
3. Провести емпіричне дослідження для оцінки взаємозв'язку між національною ідентичністю та психологічною стійкістю студентської молоді.
4. Обґрунтувати рекомендації для зміцнення національної ідентичності, як умови підвищення психологічної стійкості студентів.

Для досягнення мети дослідження та вирішення поставлених завдань було використано як теоретичні, так і емпіричні **методи**. Теоретичні методи включали аналіз літератури, синтез, порівняльний аналіз та класифікацію. Аналіз літератури полягав у дослідженні та систематизації наукових джерел, що стосуються впливу національної ідентичності на психологічну стійкість студентської молоді. Синтез передбачав об'єднання різних підходів та теорій для формування цілісного уявлення про роль національної ідентичності у розвитку психологічної стійкості. Порівняльний аналіз використовувався для вивчення різних підходів до розуміння національної ідентичності та її зв'язку з психологічною стійкістю. Класифікація здійснювалася для упорядкування та систематизації різних аспектів національної ідентичності, що впливають на психологічну стійкість студентської молоді.

Емпіричні методи дослідження включали анкетування, тест М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?», шкалу життєвої стійкості С. Мадді шкалу резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25) та методику діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні. Анкетування проводилося для збору загальних даних, таких як вік, стать, спеціальність. Тест «Хто Я?» використовувався для визначення ступеня усвідомлення респондентами своєї національної належності. Шкала життєвої стійкості С. Мадді дозволяла оцінити рівень психологічної стійкості через емоційну, інтелектуальну та соціальну стійкість. Шкала резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25) дозволяла визначити здатність студентів до подолання стресів і труднощів. Методика Дж. Фіні використовувалася для діагностики етнічної ідентичності. Для виявлення взаємозв'язків між рівнем національної ідентичності та психологічної стійкості студентської молоді було використано такі методи математично-статистичного аналізу t-критерію Стюдента для незалежних вибірок, критерій Пірсона, факторний аналіз.

Теоретичне значення дослідження полягає в розширенні наукових знань про взаємозв'язок між національною ідентичністю та психологічною стійкістю студентської молоді. Вивчення ролі національної ідентичності дозволяє глибше

зрозуміти механізми формування психологічної стійкості у контексті соціокультурних умов, в яких перебувають студенти. Аналіз та синтез наукових джерел дозволяють систематизувати знання про національну ідентичність як психологічне явище, а також виявити фактори, що впливають на її розвиток та взаємозв'язок з психологічною стійкістю.

Практичне значення дослідження полягає в розробці психологічних рекомендацій, щодо покращення психологічної стійкості студентів через розвиток національної ідентичності. Результати дослідження можуть бути використані для створення навчальних програм, організації соціальних ініціатив, що сприятимуть розвитку національної ідентичності та психологічної стійкості. **Наукова новизна** дослідження полягає в уточненні ролі національної ідентичності як фактора, що сприяє формуванню психологічної стійкості студентської молоді. Було проведено емпіричне дослідження, яке підтвердило існування позитивного зв'язку між рівнем національної ідентичності та показниками психологічної стійкості, стресостійкості, адаптивності та емоційної регуляції. Отримані результати дозволяють розглядати національну ідентичність, як внутрішній ресурс психологічної саморегуляції молодих людей у контексті соціальних змін.

Кваліфікаційна робота складається зі вступу, двох розділів та підрозділів, списку використаних джерел та літератури. Робота містить 12 таблиць та 4 рисунки. Робота має об'єм у 70 сторінок, з них основного тексту - 55.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЯК УМОВИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ СТУДЕНСЬКОЇ МОЛОДІ

1.1 Загальна характеристика національної ідентичності у психологічних дослідженнях

У сучасних умовах глобалізації, коли суспільство стикається з численними інформаційними потоками та міжкультурними взаємодіями, питання «Національної ідентичності» набуває особливого значення. Ось логічно вдосконалений варіант вашого тексту. Для студентської молоді, яка перебуває на етапі активного формування особистості та світогляду, національна ідентичність виступає важливим елементом самосвідомості й водночас чинником психологічної стійкості. Відчуття національної приналежності сприяє збереженню емоційної рівноваги в умовах стресу, а також полегшує процес адаптації до змін у соціальному та особистісному оточенні.

Поняття національної ідентичності є багатограним і складним усвідомленням індивідом своєї приналежності до певної національної чи етнічної спільноти, яке виражається через спільні культурні, мовні, історичні та соціальні характеристики. Вона включає в себе когнітивні, емоційні та поведінкові компоненти, через оцінку власної приналежності до національної спільноти. Формування національної ідентичності є динамічним процесом, що відбувається в контексті соціальних взаємодій, культурних трансформацій та історичних змін, і має вагоме значення для забезпечення психологічної стійкості, стабільності та інтеграції індивіда в суспільство. Е. Сміт розрізняє дві моделі національної ідентичності: громадянську та етнічну. Громадянська модель характеризується на спільній території, правовій системі, політичних інститутах і принципі рівності громадян, що сприяє інтеграції різних етнічних груп у межах держави. Етнічна модель акцентує увагу на спільному походженні, культурі, мові та традиціях сприймаючи національну ідентичність,

як спадкову категорію, що передається між поколіннями. Громадянська модель є більш гнучкою та інклюзивною, тоді як етнічна орієнтована на збереження культурної однорідності нації [56;57]. О. В. Завгородня розрізняв культурну та політичну національну ідентичність в свої наукових працях. Культурна ідентичність формується на основі спільної мови, традицій, релігії, звичаїв, історичної пам'яті та територіальної належності, що забезпечує внутрішню єдність спільноти. Політична ідентичність визначається рівністю громадян перед законом, усвідомленням спільних політичних цінностей і належністю до єдиної державної системи, що сприяє консолідації суспільства на рівні громадянських прав та обов'язків. Взаємодія цих аспектів сприяє зміцненню національної свідомості, формуванню колективної відповідальності та збереженню суверенітету держави, що є особливо актуальним в умовах глобалізаційних викликів і гібридних загроз[9]. О. В. Завгородня розглядав національну ідентичність, як продукт колективних уявлень і моральних норм, які забезпечують зв'язок між індивідами в межах певної соціальної групи. Еміль Дюркгейм вважав, що нація є формою колективної свідомості, яка виникає завдяки спільним переконанням і цінностям, які об'єднують членів суспільства. Аспектом національної ідентичності є колективні ритуали, традиції, а також інститути, які сприяють соціалізації і передачі цих норм від покоління до покоління. На його думку, національна ідентичність є результатом соціальних механізмів, через які індивіди вбирають моральні принципи, що визначають їх приналежність до нації [9].

Б. Андерсон мав власні уявлення про ідентичність у власних працях розглядав націю, як «уявлену спільноту» оскільки її члени, навіть не знаючи один одного особисто, поділяють спільне відчуття належності. Акцентуючи, що національна ідентичність формується через мову, друковані медіа (газети, книги), освіту та політичні інститути, які сприяють конструюванню колективної свідомості. Андерсон пов'язує виникнення націй із розвитком друкарства та капіталізму, що сприяло стандартизації мов і поширенню національних ідеологій, перетворюючи етнічні та культурні спільноти на політичні нації [42].

Р. Брубейкер у своїй праці «Citizenship and Nationhood in France and Germany» (1992) досліджував відмінності у підходах до національної ідентичності у Франції та Німеччині, зосереджуючись на концепціях громадянства та етнічного походження. Він зазначає, що французька модель національної ідентичності ґрунтується на принципах громадянства, правової рівності та політичної інтеграції, тоді як німецька модель акцентує увагу на етнічному походженні, культурній спадщині та кровному праві. Роджер Брубейкер підкреслював роль державних інститутів у формуванні національної належності та аналізував вплив історичних і політичних факторів на конструювання національної спільноти [55].

Соціолог М. Вебер розглядав національну ідентичність через призму соціальних, економічних та політичних процесів. У своїй роботі «The Theory of Social and Economic Organization» (1920) вказував, що національна приналежність є результатом культурних та етнічних факторів, що тісно пов'язана з політичною владою та економічними інститутами. Вебер підкреслював, що держава має суттєвий вплив на формування національної ідентичності через створення правових норм, інститутів та монополій на насильство, як політичного устрою. Взаємодія національної культури з політичними та економічними процесами визначає національну свідомість, через вплив еліт на масову свідомість та державні структури, що посилюють або змінюють національну ідентичність в державній культурі суспільства [61].

Серед української наукової ланки, поняття «національної ідентичності» розглядав І. Дзюба в своїй праці «Інтернаціоналізм чи русифікація?» (1963) визначав національну ідентичність, як комплекс культурних, мовних, історичних і політичних факторів, що об'єднують націю. Він підкреслював важливість збереження національної свідомості в умовах зовнішнього тиску та радянської політики русифікації. Дзюба вважав, що національна ідентичність є основою для самобутності нації та передумовою її політичного самовизначення, що потребує боротьби за право на власну культуру, мову та історію. Іван Дзюба підкреслював, що національна ідентичність не обмежується лише культурними

рисами або мовною належністю, але охоплює також політичну самосвідомість, яка є результатом історичних переживань і спільного досвіду.[6]

М. Рябчук у своїх працях підкреслював важливість національної ідентичності для українців, особливо в умовах глобалізаційних процесів, які можуть призводити до розмиття національних кордонів. Рябчук зазначав, що національна ідентичність є динамічним процесом, що змінюється під впливом соціальних, політичних і культурних факторів. Звертаючи увагу на важливості національних інститутів освіта, медіа та культура, у формуванні та підтримці національної свідомості, необхідність інтеграції різних груп в українське суспільство, сприяє зміцненню національної єдності [33].

Історик Я. Грицак у своїх працях підкреслює, що національна ідентичність є динамічним процесом, який формується під впливом історичних, соціальних та політичних факторів. Він зазначає, що українська національна ідентичність проходить через етапи національного відродження та боротьби за самовизначення, що сприяє її зміцненню. Я. Грицак акцентує на важливості ідентифікації з історією та культурною спадщиною, як ключових аспектів формування національної свідомості. Національна ідентичність є результатом не лише культурних факторів, а політичної боротьби за незалежність і національну автономію в умовах колоніальних та імперських режимів минулого та сучасних тенденцій [5]. В. Сергійчук розглядав національну ідентичність як динамічний процес, який визначається історичними подіями, культурними та соціальними факторами, що сприяють формуванню національної свідомості.

Українське національне відродження є пробудженням національної самосвідомості в умовах національної та культурної боротьби. Національна ідентичність пов'язана з історичними пам'ятками, мовою, традиціями та культурною спадщиною, що сприяли консолідації нації в складних умовах зовнішньої та внутрішньої політики. В. Сергійчук також наголошував на ролі національного руху та освітніх ініціатив у формуванні єдиної української національної ідентичності.[36] Український філософ і соціолог В. Пилипчук, у своїх дослідженнях національної ідентичності, акцентує увагу на

постколоніальному розвитку України та формуванні нової української ідентичності після здобуття незалежності. Він підкреслює важливість врахування колективного історичного досвіду та травм, що залишились після радянського періоду, для успішної інтеграції культурних, мовних і історичних аспектів національної свідомості [26].

В умовах мультикультуралізму, коли в межах однієї країни співіснують різні етнічні та культурні групи, національна ідентичність набуває нового виміру. В таких умовах ідентичність часто стає не просто результатом етнічного походження, а результатом багатогранної взаємодії різних культур. Це спричиняє необхідність переосмислення традиційних підходів до національної ідентичності, що дозволяє визнавати різноманітність та культурне багатство націй, зберігаючи при цьому єдність в межах певної держави. Український соціолог І. Козловський, розглядає мультикультуралізм, як важливий елемент розвитку національної ідентичності України в умовах глобалізації та культурної різноманітності. Він підкреслює необхідність збереження національної самобутності при одночасному визнанні культурної різноманітності в українському суспільстві, вважаючи, що мультикультуралізм може стати інструментом для створення інклюзивного та демократичного суспільства. [40]

Отже, національна ідентичність є складним, динамічним процесом, який формується під впливом різноманітних соціальних, культурних, історичних та політичних факторів. І. Козловський, підкреслює важливість національної самосвідомості як основи соціальної єдності, звертаючи увагу на взаємозв'язок між національною ідентичністю та глобалізацією, мультикультуралізмом та етнічною різноманітністю. Вивчення національної ідентичності дозволяє краще розуміти механізми соціальної інтеграції, національного розвитку та формування патріотичних цінностей у сучасному світі.

1.2. Аналіз теоретичних підходів до вивчення формування національної ідентичності в юнацькому віці.

Формування національної ідентичності в юнацькому віці є багатовимірним процесом, який під дається впливу соціокультурних, історичних і психологічних чинників. Юність є критичним етапом розвитку особистості, коли відбувається активний пошук власної ідентичності, визначення приналежності до певної етнічної чи національної спільноти та усвідомлення свого місця, як повноцінний член суспільства. У наукових дослідженнях існує кілька підходів до розгляду цього феномена, зокрема психосоціальний, соціально-конструктивістський, когнітивний та культурно-історичний. Е. Еріксон, розробляючи теорію психосоціального розвитку, визначав юнацький вік, як один з основних періодів формування ідентичності, коли особистість переживає кризу самовизначення. Відбувається пошук власного «Я», інтеграція соціального досвіду та формування національної, культурної та особистісної ідентичності в юнацькому віці. Дослідження чинників формування ідентичності в юнацькому віці свідчать про значний вплив раннього дитячого досвіду, соціального середовища та культурного контексту. У психодинамічному підході загострення кризи ідентичності пояснюється необхідністю перегляду попередніх уявлень про себе та адаптації до нових соціальних ролей. В цьому процесі відіграють фактори міжособистісної взаємодії, суспільні норми та національна самосвідомість, що визначають напрямок розвитку ідентичності молодшої особистості [20].

Ж. Піаже у своїй праці «The Moral Judgment of the Child» (1932) досліджував розвиток морального мислення у дітей, яке впливає на формування їхньої соціальної ідентичності. Ж. Піаже запропонував концепцію, згідно з якою моральне судження дітей проходить через послідовні стадії розвитку, від гетерономної моралі, де правила сприймаються, як незмінні та нав'язані авторитетами, до автономної моралі, де індивід усвідомлює відносність правил і їхню залежність від взаємних угод між людьми. На перехід впливає соціальна

взаємодія та когнітивний розвиток, що сприяє формуванню самостійного морального мислення та соціальної ідентичності [50]. Е. Гофман у своїй концепції соціальної взаємодії розглядав ідентичність, як динамічний конструкт, що формується через процеси самопрезентації, рольової поведінки та соціального визнання. У межах студентського середовища цей підхід є особливо значимим, оскільки молодь активно взаємодіє з різними соціальними групами, адаптується до нових умов і формує власне уявлення про національну ідентичність через комунікацію, участь у суспільних дискусіях та культурний обмін. Гофман підкреслював, що особа в соціальних ситуаціях «грає роль» її національна ідентичність проявляється та закріплюється через поведінкові патерни, символічні атрибути та очікування з боку соціуму [54].

П. Бурдьє у своїй праці «Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste» досліджує вплив соціального капіталу, освіти та культурних практик на становлення соціальної та національної ідентичності. П. Бурдьє вводить концепцію «габітусу» сукупності стійких соціально зумовлених установок, які формують сприйняття індивідом світу та його поведінку. Бурдьє стверджує, що через освітні та культурні практики формується індивідуальна ідентичність та приналежність до певної національної спільноти. Соціальний капітал, який включає в себе знання, досвід та культурні практики, передає символічні значення, що допомагають відтворювати національну ідентичність, оскільки вони виступають легітимними у певній соціальній групі чи нації. Юнацька гілка суспільства формує свою ідентичність, приймаючи або відкидаючи соціальні норми та культурні практики, що відповідають їхньому соціальному статусу, класовій приналежності [52]. М. Білс у своїй роботі «Globalization and Identity» акцентує увагу на впливі глобалізаційних процесів на формування національної ідентичності молоді, підкреслюючи, що ці процеси призводять до трансформації традиційних національних ідентичностей. М. Білс зазначав, що глобалізація сприяє створенню мультиідентичностей серед молодих людей, та змінює традиційні концепції національної приналежності, дозволяючи молоді поєднувати елементи локальних та глобальних культур суспільства. Цей процес

не передбачає відмову від національних ознак, а підсилює адаптацію і трансформацію, що відкриває нові можливості для формування більш гнучких і багатогранних ідентичностей.

Ролі медіа та технологій відграють основними чинниками глобалізації, через свою здатність інтегрувати глобальні культурні продукти, дозволяють молодим людям формувати нові стосунки з ідентичністю та суспільством, одночасно зберігаючи національні культурні орієнтири [44]. Б. Андерсон розглядав нації як «уявлені спільноти», що формуються через медіа та соціальні комунікації, де члени нації не мають прямого фізичного зв'язку, але відчують спільність через культурні практики та спільний досвід. Молодь, шукаючи свою ідентичність, сприймає націю через медіа, що формує уявлення про національну єдність та приналежність, без фізичної присутності в конкретній культурній чи територіальній спільноті. Медіа та глобалізація надають доступ до різноманітних культур, що впливає на процес формування національної ідентичності, часто змушуючи молодь відчувати себе частиною глобальної, а не лише національної спільноти [58]. Дослідниця Л. Шевченко у своїй праці «Особливості ідентичності в юнацькому віці» зазначає, що юнацький вік є сенситивним періодом для розвитку ідентичності, оскільки саме в цей час відбувається активне формування уявлень про власне "Я" у контексті соціальних, професійних і культурних подій. Процес ідентифікації включає інтеграцію минулого досвіду, соціальних норм та особистісних цінностей, що сприяє формуванню цілісного світогляду.

Л. Шевченко акцентує, увагу на впливі соціального оточення та національно-культурних чинників у становленні ідентичності, зокрема вплив родини, освітнього середовища та медіапростору [39]. Український соціолог і педагог С. Квіт стверджує що ролі освітньої системи в процесі формування національної ідентичності у молоді є одним з факторів успішного формування особистості. Юнацький вік є критичним для розвитку національної свідомості, оскільки саме в цей період молодь активно сприймає цінності та норми, які визначатимуть її подальше ставлення до національної спільноти. Освіта

повинна бути орієнтована на надання знань, виховання патріотизму, формування громадянських цінностей та демократичних ідеалів. Освітня система, має стати інструментом інтеграції молоді в національне середовище, сприяючи розвитку почуття відповідальності за країну та її майбутнє. Ключовими аспектами є роль молодіжних організацій у створенні середовища для обговорення національних проблем та участі молоді у громадському житті. С. Квіт наголошує на важливості балансування між патріотизмом та відкритістю до демократичних цінностей у рамках сучасного національного розвитку [10].

М. Слюсарчук в свої роботах акцентує увагу на формування національної ідентичності серед молоді в умовах етнічного та культурного різноманіття України, підкреслюючи вплив глобалізації та мультикультуралізму на процеси самоусвідомлення підлітків та юнаків. Сучасна молодь стикається з необхідністю інтеграції різних культурних ідентичностей, що надає їй можливість зберігати свою національну приналежність, водночас приймаючи глобальні соціальні та культурні впливи. Процес формування національної ідентичності у цьому контексті є динамічним і гнучким, визначаючи здатність молоді адаптуватися до змінюваного соціокультурного середовища та інтегрувати локальні і глобальні ідентичності в єдину структуру [37].

Дослідник О. Шульга також акцентує увагу на етапи розвитку національної ідентичності у молоді через призму соціокультурних змін. В юнацькому віці процес формування національної ідентичності зумовлений соціальними та культурними факторами, а також взаємодією молоді з різними соціальними групами. Шульга підкреслює, що національна ідентичність є результатом складного процесу соціалізації, в якому молодь адаптується до соціокультурних змін і знаходить своє місце в контексті національних та глобальних ідентичностей [11]. І. Фесенко вивчав соціальні механізми формування національної ідентичності у молодіжному середовищі, підкреслюючи вплив соціальних мереж, молодіжної культури та глобалізації на процеси національного самовизначення підлітків та молодих людей. У своїх

дослідженнях він зазначає, що ці чинники значною мірою визначають динаміку становлення національної ідентичності в умовах глобалізаційних змін, що супроводжуються новими формами культурної взаємодії та комунікації [9].

Отже, формування національної ідентичності в юнацькому віці є складним процесом, що залежить від взаємодії освітніх, культурних і соціальних факторів. Концепції Сергія Квіта та Марії Слюсарчук підкреслюють важливість освітніх інститутів і культурної різноманітності для розвитку національної свідомості молоді. Юнацький вік є критичним для прийняття національних цінностей та формування самосвідомості в умовах сучасних соціокультурних змін.

1.3. Психологічна стійкість: поняття та умови розвитку

Психологічна стійкість є складовою адаптаційного процесу студентської молоді, що безпосередньо впливає на ефективність її соціалізації, навчальної діяльності та психічного благополуччя. Одним з ключових факторів, що визначають рівень психологічної стійкості молодих людей, є національна ідентичність, яка створює концепти розвитку почуття приналежності до соціуму та формує внутрішню гармонію особистості та приналежність до національної ідентичності. Національна ідентичність здобуває особливе значення через численні соціально-політичні зміни, що супроводжуються глибокими трансформаціями у суспільних, культурних та політичних процесах.

Ерік Еріксон розробив теорію психосоціального розвитку, згідно з якою розвиток ідентичності є ключовим етапом у молодому віці. Е. Еріксон характеризує, що етапи через які проходить особистість, формують власну ідентичність, особливо в період підліткового та юнацького віку. Він підкреслює, що на цьому етапі формується особистісна ідентичність та соціальна, що допомагає людині адаптуватися в суспільстві. Під час криз національної ідентичності, молоді люди часто стикаються з пошуком свого місця в суспільстві. У такому контексті національна ідентичність може служити основою для психічної стійкості, дозволяючи студентам стабільно долати

зовнішні і внутрішні виклики [43]. Г. Таджфел та Д. Тернер висунули концепцію, згідно з якою люди отримують частину свого «я» через відчуття приналежності до соціальних груп. Ця теорія має велике значення для розуміння психологічної стійкості, оскільки відчуття підтримки з боку групи здатне підвищити рівень самоповаги та впевненості в собі. Г. Таджфела та Д. Тернера вказують, що молодь, яка має сильну національну ідентичність, може бути більш стійкою до стресів і зовнішніх викликів, оскільки підтримка національної спільноти служить важливим ресурсом для адаптації та психологічного благополуччя [60].

М. Дальяні також вказує, що національна ідентичність може виступати, як ресурс для психічної стійкості студентів, оскільки вона дає відчуття приналежності до більшої соціокультурної спільноти. Це відчуття підтримки і зв'язку з національними та культурними цінностями допомагає студентам справлятися з труднощами, з якими вони стикаються в умовах сучасних соціальних змін. Національна ідентичність у молоді може бути джерелом внутрішнього конфлікту, особливо в умовах глобалізації та культурних зіткнень. Молоді люди, які переживають кризи ідентичності, можуть мати знижену психологічну стійкість, оскільки їм складно знайти баланс між локальними та глобальними аспектами самовизначення. Водночас вона підкреслює важливість розвитку національної ідентичності, як механізму психологічного захисту та стабільності, оскільки цей процес допомагає молодим людям усвідомити свою роль у суспільстві та віднайти опору в культурних і соціальних цінностях [53].

Дослідниця Д. Батлер зазначає, що ідентичність не є фіксованою сутністю, а постійно конструюється в умовах соціокультурних контекстів. У випадку студентської молоді, це означає, що національна ідентичність може бути джерелом як стабільності, так і внутрішніх конфліктів, особливо в умовах глобалізації. Д. Батлер наголошує на важливості свободи у формуванні національної ідентичності, оскільки це сприяє психологічній стійкості та здатності адаптуватися до змінюваних соціальних умов [45]. Згідно з О. І. Бурчевською, національна ідентичність є важливим детермінантом

психологічної стійкості студентської молоді, оскільки вона пов'язана з відчуттям соціальної підтримки, приналежності до групи та здатністю справлятися з різноманітними стресовими факторами, які виникають у процесі навчання та соціальної адаптації. І. В. Бурчевська зазначає, що особи, які відчувають сильну національну ідентичність, зазвичай проявляють більшу стійкість до стресів, оскільки мають чітке уявлення про власне місце в суспільстві та здатні орієнтуватися на стабільні культурні та соціальні опори [22].

Національна ідентичність відіграє роль у формуванні психологічної стійкості студентської молоді, забезпечуючи емоційну стабільність та формуючи відчуття приналежності до спільноти. Згідно з дослідженнями В. В. Мартинюк усвідомлення національної приналежності підвищує здатність молоді долати стресові ситуації, зменшує рівень тривожності та сприяє збереженню психоемоційної рівноваги в умовах суспільних трансформацій [21]. І. Шевченко наголошує, що національна ідентичність виступає стабілізуючим чинником, який сприяє соціальній інтеграції та створює відчуття підтримки, що особливо важливо в періоди невизначеності [15]. О. Мельник підкреслює, що в умовах глобалізації, збереження національної ідентичності дозволяє студентам легше адаптуватися до міжкультурної взаємодії, оскільки забезпечує стійкість ціннісних орієнтирів і зміцнює внутрішній ресурс стресостійкості [27].

Дослідниця Д. Піонтковська характеризує національну ідентичність, як складний феномен, що включає когнітивний, емоційний та поведінковий компоненти, і наголошує на її ролі у формуванні адаптивних механізмів особистості. Д. Піонтковська доводить, що високий рівень національної ідентичності сприяє зміцненню психологічної стійкості, оскільки забезпечує відчуття приналежності, соціальну підтримку та внутрішню стабільність. Піонтковська підкреслює значення освітніх програм та виховних заходів у процесі формування національної самосвідомості, що, у свою чергу, підвищує здатність студентів долати стресові ситуації та ефективно адаптуватися до соціального середовища [29]. Л. Співак підкреслює важливість розуміння

національної ідентичності, як складного багатовимірного феномену. Він зазначає, що національна ідентичність формується на основі національної самосвідомості, яка включає усвідомлення індивідом своєї належності до певної нації, з її історією, культурою, мовою та територією. Л. Співак акцентує, що свідомість і почуття приналежності до спільноти мають суттєвий вплив на формування психологічної стійкості молодих людей, оскільки дозволяють їм адаптуватися до соціальних викликів і зберігати внутрішню стабільність у складних умовах. Національна ідентичність стає важливим ресурсом для розвитку психологічної стійкості студентів, допомагаючи їм зберігати впевненість у собі та здатність ефективно реагувати на стресові ситуації [39].

О. Кузнецова у своїй статті "Роль сім'ї у вихованні національної ідентичності студентської молоді" вказує на важливості сімейного середовища для формування національної ідентичності у молоді. Де сім'я є першим соціальним інститутом, який відіграє вирішальну роль у розвитку уявлень молодих людей про свою національну приналежність. Саме в сім'ї закладаються основи національної самосвідомості, формуються ставлення до культурних традицій, мови та історії. Тому сім'я стає важливим фактором, який забезпечує міцну основу для психологічного благополуччя студентської молоді та її інтеграції в суспільство. [18] І. Струтинський підкреслює, що національна ідентичність не є статичною, а динамічною структурою, що розвивається під впливом соціокультурного контексту, який включає освіту, медіа та соціальні інститути. Для студентів, що переживають період значних змін у своєму житті, національна ідентичність виступає важливим психологічним ресурсом, що сприяє їх адаптації до нового соціального середовища та допомагає подолати стреси, пов'язані з перехідним віковим етапом. Відчуття належності до національної спільноти зміцнює внутрішню стійкість і допомагає підтримувати емоційну рівновагу в умовах сучасних викликів [24].

У своїй роботі особливості розвитку національної самосвідомості студентів ЗВО під впливом історичних міфів В. Савчук у своїй роботі досліджує роль національної самосвідомості у формуванні психологічної стійкості

студентської молоді, акцентуючи на її взаємозв'язку з історичними наративами та міфами. Національна ідентичність молоді часто формується через призму історичних міфів, що можуть як зміцнювати, так і дестабілізувати її внутрішній стан. За словами В. Савчука, міфи про національне минуле та героїчні наративи можуть служити важливим джерелом підтримки та моральної опори для молодих людей, формуючи у них почуття гордості за свою націю та її досягнення. В умовах соціально-політичних змін ці ж міфи можуть стати причиною ідентифікаційної кризи, знижуючи рівень психологічної стійкості у студентів [34]. А. Гафіатуліна вказує, що національна ідентичність є важливим психологічним ресурсом, який забезпечує емоційну стабільність та адаптивність молоді в умовах соціальних і культурних змін. А. Гафіатуліна визначає, що для студентів, які належать до різних регіональних ментальностей, національна приналежність є значущим фактором, що впливає на їх психологічну стійкість. Формування позитивної національної самосвідомості допомагає студентам краще адаптуватися до соціокультурних викликів, зміцнює їх внутрішній ресурс і знижує рівень стресу [2]. О. Мирошник зазначає, що усвідомлення своєї приналежності до певної національної спільноти є важливим компонентом психоемоційної стабільності молодих людей, що сприяє їх здатності адаптуватися до соціальних і культурних змін. Високий рівень національної самосвідомості позитивно впливає на рівень стресостійкості, знижуючи вразливість студентів до соціальних потрясінь [32].

Отже національна ідентичність є чинником, що впливає на психологічну стійкість студентської молоді. Важливу роль у цьому процесі відіграють сім'я, соціально-психологічне середовище, що забезпечують формування національної самосвідомості. О. Соснюк підкреслює, що студенти, які активно усвідомлюють свою національну належність, краще справляються зі стресовими ситуаціями і мають більш високу рівень адаптивності в умовах соціальних змін.

Висновки до розділу 1

В умовах соціальних змін, в періоди кризи або трансформацій, національна ідентичність стає важливим ресурсом для адаптації та психологічної стійкості. Високий рівень національної самосвідомості допомагає молоді долати стресові ситуації, знижуючи рівень тривожності та підвищуючи здатність орієнтуватися в складних соціальних умовах. Згідно з різними теоретичними підходами, національна ідентичність формує основи для адаптації до змін, підтримуючи внутрішню стабільність і ресурси для подолання труднощів. Теорії Еріка Еріксона та Г. Таджфела і Д. Тернера, підкреслюють роль соціальної приналежності у розвитку особистісної ідентичності, що допомагає молодим людям адаптуватися до соціуму. В умовах глобалізації, національна ідентичність може стати джерелом внутрішніх конфліктів, що ускладнює адаптацію, особливо для тих, хто переживає кризу ідентичності. Юність є критичний період, коли особистість активно шукає своє місце в суспільстві, визначаючи свою приналежність до національної спільноти. Розвиток національної самосвідомості через освітні, культурні та соціальні інститути має важливе значення для підтримки психологічної стійкості. Це сприяє формуванню чіткої самосвідомості, орієнтації на стабільні культурні цінності та зміцненню соціальної підтримки. Психологічна стійкість у цьому контексті виступає як динамічний комплекс особистісних якостей і ресурсів, що забезпечують здатність адекватно реагувати на стресові ситуації, швидко відновлюватися після життєвих труднощів і зберігати психологічну рівновагу. Високий рівень психологічної стійкості пов'язаний із розвитком адаптивних механізмів, позитивною мотивацією та ефективними стратегіями подолання стресу. Національна ідентичність, виступаючи як внутрішній ресурс, посилює ці процеси, сприяючи формуванню стійкості через усвідомлення соціальної підтримки, належності до спільноти та стабільності культурних цінностей.

РОЗДІЛ 2. ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ ЯК УМОВИ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ СТУДЕНСЬКОЇ МОЛОДІ

2.1. Загальні засади емпіричного дослідження:

характеристика вибірки та обраних методик дослідження

Емпіричне дослідження національної ідентичності серед студентської молоді та її впливу на психологічну стійкість має на меті вивчити взаємозв'язок між усвідомленням власної національної приналежності та здатністю молоді адаптуватися до стресових ситуацій або труднощів, з якими вони стикаються в сучасному житті. У дослідженні використовуються декілька методів збору даних, серед яких анкетування та опитування студентів. Це дозволяє отримати не лише кількісні, але й якісні дані про рівень національної ідентичності та психологічної стійкості серед молоді. Для більш точного вимірювання цих аспектів застосовуються стандартизовані психометричні інструменти, що дозволяють об'єктивно оцінити рівень національної самосвідомості та психологічної стійкості. Дослідження зосереджується на студентах, що дозволяє виявити можливі відмінності в сприйнятті національної ідентичності та рівні психологічної стійкості серед різних груп. Особлива увага в дослідженні приділяється етичним аспектам, зокрема забезпеченню конфіденційності даних учасників, а також отриманню інформованої згоди на участь у дослідженні. Цей підхід дозволяє проводити роботу в межах етичних норм та гарантувати захист прав учасників. **Гіпотеза дослідження:** вищий рівень вираженості національної ідентичності корелює з вищим рівнем психологічної стійкості студентів.

У дослідженні взяли участь 78 студентів ($n = 78$) віком від 18 до 23 років ($M = 20,1$; $SD = 1,3$), які навчаються у Навчально-науковому інституті соціально-гуманітарного менеджменту спеціальностей (психологія, журналістика, філологія, громадське здоров'я, початкова освіта) та у

Навчально-науковому інституті лінгвістики за спеціальністю (філологія) Національного університету «Острозька академія». Вибірка є цільовою, стандартизованою за основними соціально-демографічними характеристиками збалансованою за гендером (39 жінок і 39 чоловіків). Вона є відносно однорідною за віком і рівнем освіти, проте різнорідною за етнічною ідентичністю, що дозволяє проаналізувати соціокультурні особливості у контексті досліджуваних змінних. Цільовий підхід до формування вибірки був зумовлений необхідністю дослідити студентську молодь певного вікового періоду, що перебуває в однакових умовах освітнього середовища. Емпіричне дослідження проводилось у кілька етапів, спрямованих на забезпечення достовірності, валідності та наукової обґрунтованості отриманих результатів. Перед початком дослідження усі учасники надали інформовану згоду. На першому етапі здійснено формування вибірки.

Із початкової сукупності у 82 респонденти було відібрано 78 студентів Національного університету «Острозька академія» відповідно до критеріїв повноти відповідей, добровільної участі та надання інформованої згоди. Чотири анкети було виключено через відсутність відповідей або порушення логічної послідовності відповідей. Учасники заповнили комплексну анкету, яка включала блок соціально-демографічних запитань (вік, стать, спеціальність, соціально-економічний статус) та стандартизовані психодіагностичні методики, адаптовані до українського контексту для вимірювання рівня національної ідентичності було використано тест М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?» (адаптація І. Губенко, 2017) та методику діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні (адаптація Н. Косенко, 2016). Для оцінки психологічної стійкості застосовано шкалу життєвої стійкості С. Мадді (адаптація Ю. Хованської, 2015) та шкалу резилієнтності Коннора–Девідсона CD-RISC-25 (переклад та адаптація О. Тарасенко, 2018). Другий етап дослідження передбачає обробку та аналіз отриманих результатів. Для виявлення взаємозв'язків між рівнем національної ідентичності та психологічною стійкістю студентської молоді будуть застосовані кількісні методи аналізу. Первинний статистичний аналіз

даних здійснено за допомогою програми SPSS 26.0. Було проведено очищення масиву, де було вилучено неповні анкети, а також ті, що містили логічні суперечності або ознаки невалідних відповідей. Було перевірено відповідність анкет основним критеріям включення у вибірку, зокрема добровільності участі, наявності інформованої згоди та відповідного віку респондентів. Здійснено перевірку нормальності розподілу змінних із використанням критерію Шапіро-Уїлка, що дало змогу обґрунтувати доцільність застосування параметричних методів аналізу.

Було виявлено та усунено поодинокі викиди на основі аналізу коробчастих діаграм та меж міжквартильного інтервалу. У разі потреби застосовувалося стандартизоване перетворення даних (z-нормування). Розраховано описові статистики: середнє значення (Mean), медіану (Median), моду (Mode), стандартне відхилення (SD), мінімум, максимум, діапазон (Range). Для оцінки кореляції між вираженістю національної ідентичності та рівнем стійкості до стресових ситуацій буде використано кореляційний аналіз, зокрема коефіцієнт кореляції Пірсона для параметричних даних і коефіцієнт кореляції Спірмена для непараметричних даних. Це дозволить встановити, чи існує статистично значущий зв'язок між інтенсивністю національної ідентичності та здатністю студентів адаптуватися до стресових факторів. Третій етап охоплював проведення порівняльного аналізу рівнів психологічної стійкості серед груп респондентів із різною вираженістю національної ідентичності. Було застосовано t-критерій Стюдента для незалежних вибірок з метою виявлення статистично значущих відмінностей у рівнях психологічної стійкості між студентами з високим та низьким рівнем національної ідентичності. Було звернено увагу на ступінь сформованості національної ідентичності, яка впливає на адаптивні можливості студентів у стресових ситуаціях.

Хоча вибірка не є репрезентативною для всієї студентської української молоді, вона є типовою для окремої академічної спільноти та дозволяє простежити характерні закономірності в межах однорідного освітнього середовища. Обмеження дослідження можуть включати використанням

методики самозвітування, що може зумовлювати вплив соціально бажаних відповідей, а також обмеженою репрезентативністю вибірки (студенти одного закладу вищої освіти). Для мінімізації зазначених чинників було забезпечено анонімність анкетування, чіткі критерії включення у вибірку, застосовано стандартизовані, надійні та валідизовані методики.

Методика "Хто Я?" (М. Кун, Т. Макпартленд) є ефективним інструментом для оцінки рівня національної ідентичності, самосвідомості та усвідомлення особистісної належності до певної етнічної чи культурної групи. Вона дозволяє досліджувати, як індивіди визначають себе в контексті своїх національних, культурних та соціальних приналежностей, а також виявляє ступінь сформованості національної ідентичності у різних вікових групах. Тест «Хто Я?» був розроблений М. Куном та Т. Макпартлендом для вимірювання самосвідомості та соціальної ідентичності. Адаптація для українського контексту була виконана І. Губенко у 2017 році. Під час апробації тесту в Україні було проведено дослідження серед 500 респондентів, результатом якого стало підтвердження високої валідності інструменту (коефіцієнт кореляції з іншими методиками соціальної ідентичності склав 0.82). Тест також продемонстрував високу внутрішню консистентність (коефіцієнт альфа Кронбаха становив 0.89). Ці показники свідчать про надійність та валідність методу для застосування в українському контексті. Методика містить серію тверджень, що стосуються аспектів самоусвідомлення та самоідентифікації респондента, включаючи відкриті запитання та шкали для оцінки належності до певних національних чи культурних категорій. Методика складається з набору тверджень, що стосуються самоідентифікації, в яких респонденти мають оцінити, наскільки вони відчують належність до власної групи чи до інших груп та наскільки важлива для них їхня національна, культурна чи етнічна приналежність. Відповіді на ці твердження оцінюються за допомогою шкали Лайкерта, де кожне твердження отримує бал за рівнем унікальності та приналежності до національної ідентичності. У результаті виведено підсумковий бал, який дає результати про рівень усвідомленості індивідуальної

національної ідентичності, тобто наскільки виразно індивід визначає себе як частину конкретної соціальної, культурної або етнічної групи [8].

Методика відокремлює кілька ключових компонентів національної ідентичності, зокрема, емоційну та когнітивну складові. Емоційна складова включає в себе рівень емоційного зв'язку з національною групою, почуття гордості чи приналежності до певної нації. Когнітивна складова охоплює оцінку власної ролі та функції в контексті національної ідентичності, а також ступінь усвідомлення значення національної належності для особистісної ідентичності. Методика включає можливість дослідження стійкості до змін у національній самоідентифікації, що є важливим у контексті соціальних та політичних трансформацій, таких як війна чи зміни в державному устрої. Результати тесту дають змогу визначити рівень національної ідентичності респондента. Високий рівень (від 18 до 20 балів) свідчить про чітке усвідомлення національної приналежності та високий емоційний зв'язок з нацією. Середній рівень (від 9 до 17 балів) може вказувати на певну невизначеність або коливання в усвідомленні своєї національності. Низький рівень (менше 8 балів) свідчить про слабку чи невиразну національну ідентичність.[8] Використання методики "Хто Я?" в дослідженні дозволяє глибше дослідити не лише рівень національної ідентичності, але й з'ясувати, як цей рівень корелює з такими важливими психологічними характеристиками, як психологічна стійкість та здатність адаптуватися до стресових ситуацій. Підвищена національна ідентичність може сприяти розвитку більш високої психологічної стійкості, оскільки індивіди, які мають чітке відчуття своєї національної належності, здатні краще долати стресові ситуації та адаптуватися до змін у зовнішньому середовищі [8].

Шкала життєвої стійкості С. Мадди є ефективним інструментом для оцінки психологічної стійкості індивідів, що включає три основні компоненти: контроль, виклик і зобов'язання. Шкала життєвої стійкості, розроблена С. Мадди, була адаптована Ю. Хованською для українського контексту в 2015 році. Під час апробації шкали на вибірці з 600 респондентів (психологічно стійкі особи та особи, що пережили стресові ситуації) було отримано високу

валідність методу. Кореляція шкали з іншими тестами, що оцінюють стійкість, склала 0.80, а коефіцієнт альфа Кронбаха - 0.85, що підтверджує внутрішню консистентність та надійність інструменту. Ці результати також показують, що методика є корисною для дослідження життєвої стійкості в українському контексті, зокрема в умовах соціальних змін. Шкала життєвої стійкості включає три основні компоненти, які, згідно з теорією Мадди, визначають здатність особистості залишатися стабільною та успішно долати життєві випробування: Контроль визначає ступінь відчуття особистого впливу на події та ситуації, що відбуваються навколо, і здатність брати на себе відповідальність за власне життя. Люди з високим рівнем контролю мають впевненість у своїх силах і можуть ефективно впливати на своє оточення навіть у складних умовах. Компонент виклику відображає здатність сприймати зміни та труднощі не як загрози, а як можливості для особистісного росту. Особи, які мають високий рівень виклику, відкрите ставлення до нових ситуацій, що дозволяє їм зберігати позитивне ставлення до життя та адаптуватися до змін. Зобов'язання, в свою чергу, вказує на відчуття відповідальності та активну участь у власному житті і взаємодії з оточенням. Високий рівень зобов'язання пов'язаний з глибоким розумінням власних цілей та соціальних обов'язків, що сприяє формуванню стійкості до стресових ситуацій [51].

Шкала життєвої стійкості С. Мадди складається з 24 тверджень, на які респонденти повинні відповісти за допомогою шкали Лайкерта, де варіанти відповідей коливаються від «повністю не згоден» до «повністю згоден». Кожне твердження оцінює один із компонентів життєвої стійкості, що дозволяє отримати індивідуальну оцінку для кожного з них, а також загальний рівень стійкості особистості. Підсумковий бал за шкалою обчислюється шляхом підрахунку балів за всіма питаннями. Високий рівень стійкості (від 81 балів і більше) вказує на те, що особистість володіє добре розвиненими механізмами адаптації до стресових ситуацій і здатна зберігати емоційну рівновагу навіть у складних умовах. Середній рівень (від 61 до 80 балів) свідчить про наявність середнього рівня адаптивних здібностей. Низький рівень (менше 60 балів)

вказує на схильність до стресу, труднощі в адаптації до змін і ризик розвитку психологічних проблем. Шкала життєвої стійкості дозволяє оцінити загальний рівень стійкості індивіда та виявити конкретні аспекти, які можуть потребувати покращення. Це дає можливість розробити індивідуальні програми розвитку для підвищення психологічної стійкості, сприяючи кращій адаптації до життєвих труднощів і стресових ситуацій [51].

Шкала резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25) є стандартизованим психодіагностичним інструментом, призначеним для вимірювання рівня психологічної стійкості (резилієнтності) особистості. Шкала резилієнтності CD-RISC-25, розроблена Коннором та Девідсоном, була адаптована Оленою Тарасенко для українського контексту в 2018 році. Апробація шкали серед 700 респондентів (осіб, що пережили травмуючі ситуації, а також осіб з високим рівнем резилієнтності) показала, що методика має високу валідність (кореляція з іншими методами вимірювання психічної стійкості - 0.83) і надійність (коефіцієнт альфа Кронбаха - 0.90). Це свідчить про ефективність інструменту для оцінки психологічної стійкості та адаптації в умовах стресу та соціальних змін в Україні. Основною концепцією шкали є розуміння резилієнтності як здатності особистості ефективно адаптуватися до кризових обставин, долати труднощі та зберігати психоемоційну рівновагу в умовах підвищеного рівня стресу. Шкала CD-RISC-25 базується на багатовимірному підході до резилієнтності, що включає когнітивні, емоційні та поведінкові характеристики, які забезпечують здатність особистості до саморегуляції в складних життєвих умовах. Конструктивна модель шкали охоплює такі ключові компоненти: особистісну компетентність та саморегуляцію, прийняття змін і толерантність до невизначеності, контроль над життєвими обставинами, соціальну підтримку та духовність[48]. Особистісна компетентність та саморегуляція визначають рівень упевненості у власних силах, здатність контролювати емоційні реакції та ефективно вирішувати проблемні ситуації. Прийняття змін і толерантність до невизначеності відображає готовність до адаптації, відкритість до нових обставин і розгляд

труднощів як можливостей для особистісного розвитку. Контроль над життєвими обставинами визначає ступінь суб'єктивного контролю над подіями та переконаність у власній спроможності впливати на життєві ситуації. Соціальна підтримка та духовність відіграють одну з ролей у процесах подолання стресу, оскільки включають наявність значущих соціальних зв'язків та орієнтацію на моральні чи релігійні цінності, як механізми стресостійкості [48].

Шкала резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25) складається з 25 тверджень, що оцінюються за шкалою Лайкерта від 0 («повністю не згоден») до 4 («повністю згоден»). Респонденти дають суб'єктивну оцінку власних адаптаційних здібностей. Підсумковий показник варіюється від 0 до 100 балів, що дозволяє визначити рівень резилієнтності за трьома основними градаціями. Високий рівень резилієнтності (80–100 балів) свідчить про добре розвинені адаптаційні механізми, емоційну стабільність та здатність до ефективного управління стресом. Середній рівень (50–79 балів) відображає загальну стресостійкість, проте можливі труднощі в умовах інтенсивного стресового навантаження. Низький рівень (менше 50 балів) вказує на підвищену вразливість до стресу, емоційне виснаження та труднощі в адаптації до змін. Попри високу валідність і надійність методики, її результати можуть залежати від ситуативних чинників, зокрема емоційного стану респондента на момент тестування. Також можливий вплив соціально бажаних відповідей, що потребує додаткового використання комплексного підходу до оцінки резилієнтності, зокрема за допомогою інших методик психодіагностики. Однак загалом CD-RISC-25 є ефективним інструментом для визначення рівня психологічної стійкості та розробки заходів для її підвищення [48].

Методика діагностики етнічної ідентичності Дж. Фінні (Multigroup Ethnic Identity Measure, MEIM) була розроблена у 1992 році та використовується для визначення ступеня ідентифікації індивіда зі своєю етнічною групою, рівня емоційної прив'язаності до неї, а також інтенсивності дослідження власної етнічної приналежності. Методика діагностики етнічної ідентичності,

розроблена Дж. Фіні, була адаптована для українського контексту Н. Косенко в 2016 році. Апробація методики на вибірці з 450 осіб показала, що вона має високу валідність (коефіцієнт кореляції з іншими інструментами вимірювання етнічної ідентичності становить 0.75). Внутрішня консистентність методики також є високою, з коефіцієнтом альфа Кронбаха 0.88. Це підтверджує її ефективність для оцінки етнічної ідентичності в умовах мультикультурного середовища України. Методика складається з 12 тверджень, згрупованих у дві основні шкали: когнітивно-емоційна залученість в етнічну групу та дослідження етнічної ідентичності. Перша шкала оцінює, наскільки важливою для людини є її етнічна приналежність та наскільки сильно вона відчуває зв'язок зі своєю групою. Друга шкала відображає процес активного вивчення особистістю своєї етнічної культури, традицій та історії, що вказує на рівень її усвідомленості та зацікавленості у власному етнічному походженні. Респонденти оцінюють запропоновані твердження за шкалою Лайкерта, де 1 - «зовсім не згоден», а 5 - «повністю згоден». Отримані результати дозволяють визначити загальний рівень етнічної ідентичності. Високі показники свідчать про глибоке усвідомлення та позитивне ставлення до власної етнічної групи, середні - про часткову ідентифікацію, а низькі - про слабо виражену етнічну самосвідомість, що може бути наслідком асиміляційних процесів або низького рівня етнічної залученості.

Отже, взаємозв'язок обраних методик дозволяє створити повну картину національної ідентичності особистості, а також оцінити її психологічну стійкість. Кожна методика надає можливість глибше зрозуміти різні аспекти цього процесу, відзначаючи індивідуальні особливості, які впливають на формування самоідентифікації. Вони дозволяють виявити як суб'єктивне сприйняття особистістю своєї приналежності до різних соціальних груп, так і її здатність адаптуватися до змін та складних умов.

2.2. Аналіз даних та результати емпіричного дослідження

Методика М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?» дозволяє оцінити рівень національної ідентичності респондентів через різні аспекти самоусвідомлення та відчуття приналежності до нації. За допомогою цього тесту вимірюються рівні ідентифікації з національними символами, культурною спадщиною та соціальною групою. На основі результатів кожного респондента визначається загальний рівень національної ідентичності, що допомагає виявити ступінь їхньої емоційної прив'язаності до нації, патріотичних почуттів та усвідомлення національної приналежності.

Таблиця 2.1.

Зведені показники рівня національної ідентичності за методикою М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?»

Рівень національної ідентичності	N (Кількість респондентів)	Середнє (Mean)	Медіана (Median)	Мода (Mode)	Стандартне відхилення (Std. Deviation)	Мінімум (Min)	Максимум (Max)	Діапазон (Range)	Відсоток (%)
Високий рівень	22	19.5	19	20	0.89	18	20	2	28.2 %
Середній рівень	35	13.5	14	15	3.54	9	17	8	44.9 %
Низький рівень	21	5.5	6	7	1.38	1	8	7	26.9 %

Результати, отримані для 78 респондентів, аналізуються з урахуванням середнього значення балів та медіани загальної кількості балів у кожній категорії національної ідентичності. Респонденти з високим рівнем національної ідентичності, яких у нашій вибірці (27.5 %), отримали більше 18 балів, що свідчить про глибоке усвідомлення своєї національної належності, підтримку національних цінностей та сильну ідентифікацію з рідною культурою. Такий рівень національної ідентичності характеризує людей, які мають чітке розуміння своєї нації та активно сприймають її як невід'ємну

частину своєї ідентичності. Середнє значення для цієї категорії склало 19.5 балів, а медіана - 19, що свідчить про високу стабільність та однорідність у межах цієї групи. Мода дорівнює 20, стандартне відхилення - 0.89, мінімум min-18, максимум max- 20, а діапазон Range- 2. Відсоток респондентів з високим рівнем ідентичності становить 28.2%.

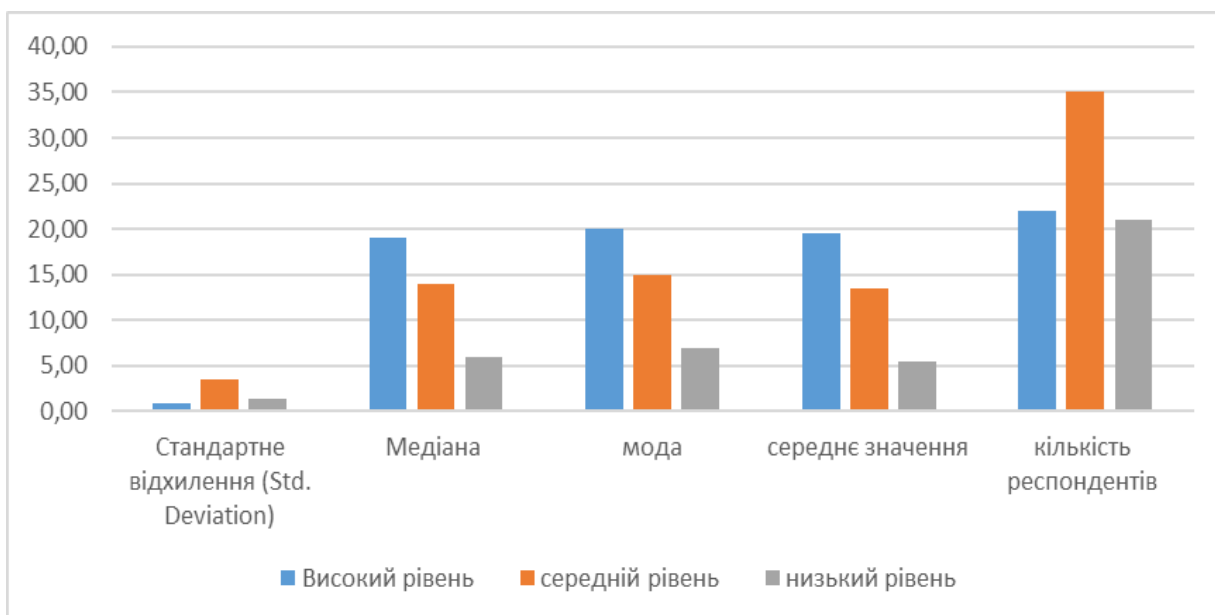

Рис. 2.1. Зведені показники результатів за методикою М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?»

Респонденти із середнім рівнем національної ідентичності, яких у нашій вибірці (35 - 44.9 %), отримали від 9 до 17 балів. Цей рівень вказує на помірну відданість національним цінностям і самосвідомість у контексті національної належності, хоча й менш виражену, ніж у тих, хто має високий рівень. Середнє значення для цієї категорії склало (13.5) балів, а медіана - (14), що свідчить про помірну варіативність у межах цієї категорії. Мода дорівнює (15), стандартне відхилення - (3.54), мінімум min - (9), максимум max - (17), а діапазон Range - (8). Відсоток респондентів із середнім рівнем становить 44.9%. Респонденти з низьким рівнем національної ідентичності, яких у вибірці (26.9 %), набрали менше 8 балів. Цей рівень свідчить про недостатньо розвинену ідентифікацію з національною спільнотою та менш виражену належність до своєї нації. Це може вказувати на труднощі з усвідомленням або прийняттям національних цінностей та символів. Середнє значення для цієї групи склало (5.5) балів, а

медіана -(6), що свідчить про значну варіативність та низький рівень національної ідентичності в даній категорії. Мода - (7), стандартне відхилення - (1.38), мінімум min - (1), максимум max - (8), а діапазон Range - (7). Відсоток респондентів із низьким рівнем становить 26.9%.

З огляду на отримані результати, можна зробити висновок, що більшість респондентів мають середній рівень національної ідентичності, що підтверджується середнім значенням 13.5 балів та медіаною 14 для цієї групи. Цей рівень свідчить про певну усвідомленість своєї національної належності, однак він не є достатньо високим для глибокої ідентифікації з нацією. Одночасно значна частина респондентів (близько 26.9%) демонструє низький рівень ідентифікації з нацією, що підтверджується мінімальним значенням 1 та середнім рівнем 5.5 балів для цієї групи. Це вказує на низьку емоційну прив'язаність до національних цінностей та культури. Шкала життєвої стійкості С. Мадді дозволяє оцінити рівень психологічної стійкості респондентів через різні аспекти здатності до адаптації та подолання життєвих труднощів. Методика передбачає вимірювання стійкості за такими критеріями, як емоційна, інтелектуальна та соціальна стійкість. Вона дозволяє визначити, наскільки респонденти здатні зберігати стабільність і спокій в умовах стресу, як швидко адаптуються до змінюваних обставин та які ресурси вони використовують для подолання життєвих викликів. На основі результатів кожного респондента визначається загальний рівень життєвої стійкості, що допомагає оцінити здатність особистості до ефективного функціонування в умовах різноманітних стресових факторів і труднощів.

Таблиця 2.2

Показники за шкалою життєвої стійкості С. Мадді.

Рівень життєвої стійкості	N (Кіль- кість рespo- ндентів)	Се- ре- днє (Me- an)	Ме- ді- ана (Me- dia- n)	Мo- дa (M- o- d- e)	Стандартне відхилення (Std. Deviation)	Мі- ні- му- м (M- in)	Мак- сим- ум (Ma- x)	Діа- паз- он (Ra- nge)	Ві- дс- от- ок (%)
Високий рівень	40	85.0	84	90	4.2	81	92	11	51.3 %
Середній рівень	25	71.1	73	75	5.8	61	80	19	32.1 %
Низький рівень	13	55.5	56	50	7.6	45	59	14	16.7 %

Результати, отримані для 78 респондентів, були проаналізовані з урахуванням середнього значення балів, медіани, моди та стандартного відхилення в кожній категорії життєвої стійкості. Респонденти, які продемонстрували високий рівень життєвої стійкості (40 респондентів, що становлять (51,3%) вибірки, отримали бали понад 81. Середнє значення їх балів склало (85.0), а медіана - (84). Мода цієї групи - (90). Це вказує на те, що респонденти цієї категорії добре пристосовуються до стресових ситуацій, зберігаючи емоційну рівновагу навіть у складних умовах. Стандартне відхилення становить (4.2), що вказує на невелику варіативність результатів серед цієї групи. Мінімальне значення балів для цієї категорії - (81), а максимальне - (92), що вказує на стійкість до стресу та загальну психологічну зрілість. Діапазон балів для цієї групи становить (11).

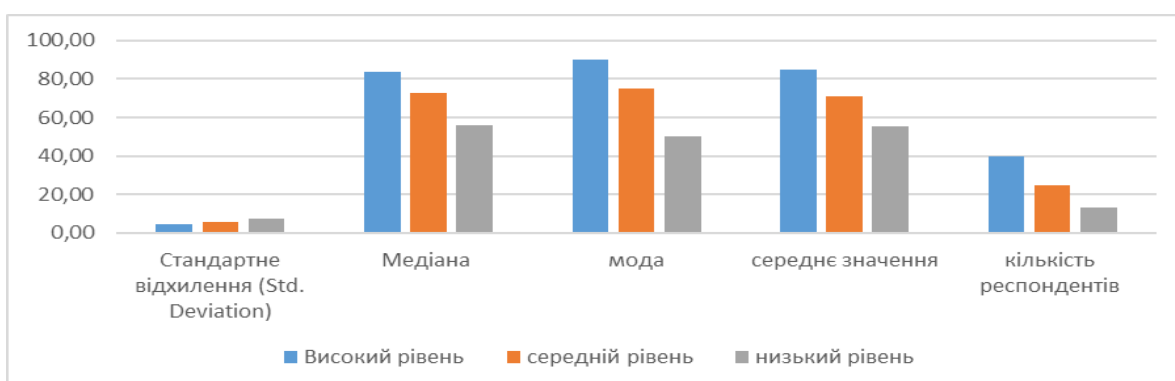

Рис. 2.2. Показники життєвої стійкості С. Мадді.

Респонденти, що мають середній рівень життєвої стійкості 25 осіб (32,1%) вибірки, набрали від 61 до 80 балів. Їхнє середнє значення балів складає (71.1), медіана - (73), а мода - (75). Це свідчить про наявність помірних адаптивних здібностей до стресових ситуацій, але менш виражену стійкість порівняно з групою високого рівня. Стандартне відхилення для цієї категорії становить (5.8), що вказує на деяку варіативність результатів. Мінімальний бал у цій групі - (61), максимальний - (80), а діапазон становить - (19).

Респонденти з низьким рівнем життєвої стійкості 13 осіб (16,7%) вибірки, набрали менше 60 балів. Середнє значення їхніх балів склало (55.5), медіана - (56), а мода - (50). Це вказує на значні труднощі в адаптації до стресових ситуацій, схильність до стресу і більш високий ризик виникнення психологічних проблем. Стандартне відхилення в цій категорії склало (7.6), що вказує на більшу варіативність результатів у порівнянні з іншими групами. Мінімальний бал у цій категорії - (45), максимальний - (59), а діапазон становить (14). Результати дослідження показують, що більшість респондентів мають високий рівень життєвої стійкості. Це свідчить про наявність високих адаптивних можливостей і здатність до збереження емоційної рівноваги в умовах стресу.

Шкала резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25) дозволяє оцінити рівень психологічної стійкості респондентів через різні аспекти їх здатності долати стресові ситуації та відновлюватися після них. Методика включає вимірювання таких критеріїв, як здатність до адаптації, контроль ситуації, оптимізм, підтримка соціальних зв'язків та загальна стійкість. Вона дозволяє визначити, як респонденти справляються з життєвими труднощами, наскільки вони здатні зберігати позитивне ставлення до життя навіть в умовах стресу, і як соціальна підтримка впливає на їх адаптацію.

Таблиця 2.3

Показники за шкалою резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25)

Рівень резилієн тності	N (Кількіс ть респонд ентів)	Се ре дн є (M ea n)	Ме діа на (Me dia n)	М о д а (M o d e)	Стандар тне відхиле ння (Std. Deviation)	М ін ім у м (M in)	Максим ум (Max)	Діа паз он (Ra nge)	Ві дс от ок (%)
Високий рівень	34	90.0	91	95	4.5	80	100	20	43.6 %
Середній рівень	29	70.5	72	70	6.1	60	79	19	37.2 %
Низький рівень	15	55.2	54	50	7.2	45	59	14	19.2 %

Результати дослідження серед 78 респондентів показали різні рівні життєвої стійкості за шкалою резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25). Загальна середня оцінка резилієнтності становить (65,4 бали), а медіана результатів склала (66), що свідчить про наявність середнього рівня стійкості у більшості респондентів. Мінімальне значення за шкалою резилієнтності склало (10 балів), а максимальне (100 балів), що свідчить про значну варіативність результатів серед респондентів. Ця варіативність підтверджує наявність різних рівнів здатності до адаптації і подолання стресових ситуацій у вибірці. Стандартне відхилення (Std. Deviation) становить (22,3), що показує середню дисперсію оцінок серед респондентів і вказує на значну різноманітність у їх здатності справлятися зі стресом та труднощами.

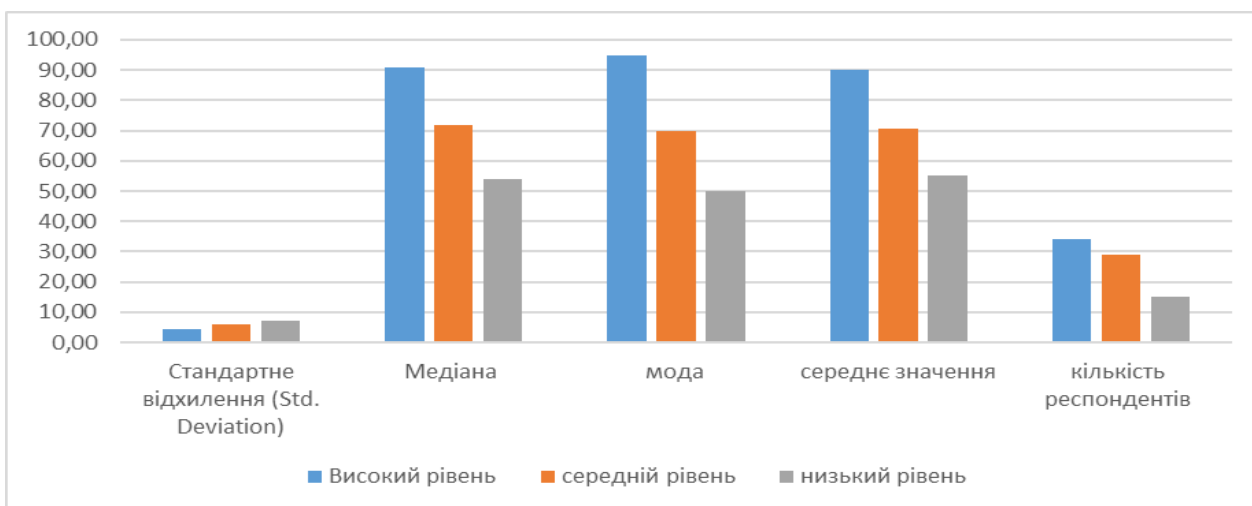

Рис. 2.3 показники за шкалою резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25)

Респонденти з високим рівнем резилієнтності (80-100 балів) склали (43,6%) вибірки, що свідчить про значну кількість осіб, які мають високу здатність до подолання труднощів. Середній результат цієї групи становить (89,5 бали), а медіана - (90). Респонденти середнього рівня резилієнтності (60-79 балів) склали (44,9%) вибірки. Середній результат цієї категорії респондентів становить (71,3 бали), а медіана - (72). Респонденти з низьким рівнем резилієнтності (менше 60 балів) складають (11,5%) вибірки. Середній бал цієї групи - (45,2 бали), медіана - (46). Діапазон (Range) варіюється від (10 до 100 балів), що підтверджує значну різноманітність у рівні життєвої стійкості серед респондентів. Результати свідчать про наявність різних рівнів адаптаційних здібностей серед респондентів, що відображають індивідуальні відмінності у здатності справлятися з життєвими труднощами та стресами.

Методика діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні передбачає вимірювання трьох основних компонентів: належності до етнічної групи, рівня інтеграції етнічної ідентичності в особистісну структуру та активності в етнічних культурних практиках. Методика дозволяє визначити, наскільки сильно етнічна ідентичність впливає на самоусвідомлення, соціальні взаємодії та поведінку індивіда. Результати дозволяють оцінити ступінь етнічної ідентифікації та її роль у житті респондента.

Таблиця 2.4

Показники діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні

Рівень етнічної ідентичності	N (Кількість респондентів)	Середнє значення (Mean)	Медіана (Median)	Мода (Mode)	Стандартне відхилення (Std. Deviation)	Мінімум (Min)	Максимум (Max)	Діапазон (Range)	Відсоток (%)
Високий рівень	30	23.5	24	25	2.2	20	25	5	38.5 %
Середній рівень	35	18.1	19	18	3.3	10	24	14	44.9 %
Низький рівень	13	11.0	10	10	1.5	10	13	3	16.6 %

Результати за методикою Дж. Фіні, що вимірюють рівень етнічної ідентичності, показали розподіл респондентів на три основні рівні: високий, середній та низький. Високий рівень етнічної ідентичності (N = 30) характеризується середнім балом - (23,5), медіаною – (24) та модою - (25). Це вказує на те, що майже (39%) респондентів мають високий рівень зацікавленості у своїй етнічній культурі, традиціях і історії, а також відчують сильний зв'язок зі своєю етнічною групою. Респонденти в цій категорії мають достатньо стабільні результати, з мінімумом 20 і максимумом 25 (діапазон 5), що підтверджує їх високу усвідомленість та активну зацікавленість у питаннях етнічної належності.

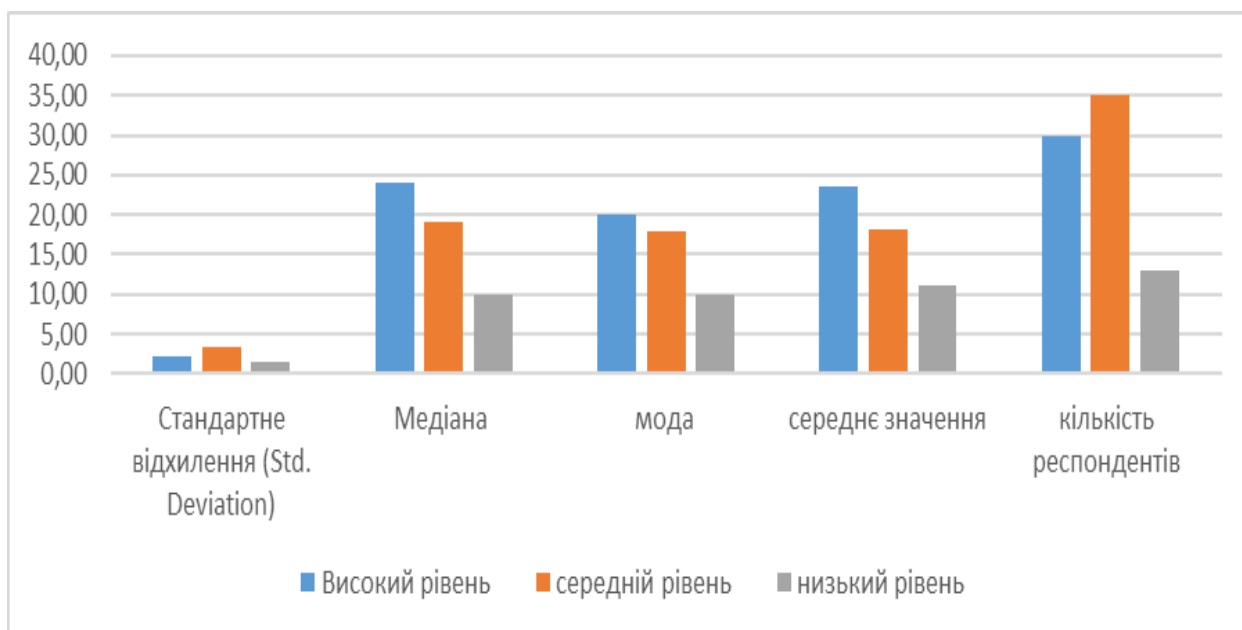

Рис 2.4 показників діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні

Середній рівень етнічної ідентичності ($N = 35$) має середній бал - (18,1), медіану - (19) та моду - (18). Ця група становить понад 44% вибірки. З результатами в діапазоні від 10 до 24 (діапазон 14), респонденти вказують на помірний рівень зацікавленості у своїй етнічній приналежності. Вони можуть бути обізнаними з основами власної культури, але не мають настільки глибокої залученості, як респонденти високого рівня. Низький рівень етнічної ідентичності ($N = 13$) має середній бал - (11,0), медіану - (10) та моду - (10). Це свідчить про те, що лише близько (17%) респондентів мають низький рівень залученості у власну етнічну групу, з мінімумом 10 і максимумом 13 (діапазон 3). Ці респонденти можуть мати обмежене розуміння або інтерес до своєї етнічної культури і традицій. Результати свідчать про значну варіативність у рівнях етнічної ідентичності серед респондентів, при цьому більшість з них проявляють середню або високу ступінь зацікавленості та залученості у власну етнічну групу. Під час дослідження було використано кореляційний аналіз, зокрема коефіцієнт кореляції Пірсона для параметричних даних і коефіцієнт кореляції Спірмена для непараметричних даних. Це дозволило встановити, чи

існує статистично значущий зв'язок між інтенсивністю національної ідентичності та здатністю студентів адаптуватися до стресових факторів.

Таблиця 2.5

Кореляція між вираженістю національної ідентичності (за Дж. Фіні) та резилієнтністю (CD-RISC)

M (Mean)	SD (Standard Deviation)	SE Mean	t	df	p (t)	r (Pearson)	p (Pearson)	r (Spearman)	p (Spearman)
16.8	4.1	0.47	2.5	58	0.02	0.45	0.002	0.43	0.003

Статистично значущий позитивний зв'язок між рівнем національної ідентичності студентів та їхньою резилієнтністю. Коефіцієнти Пірсона ($r = 0.45$, $p = 0.002$) і Спірмена ($r = 0.43$, $p = 0.003$) свідчать про те, що чим вище рівень національної ідентичності, тим вища здатність особистості адаптуватися до стресу.

Таблиця 2.6

Кореляція між національною ідентичністю (за Дж. Фіні) та життєвою стійкістю (тест С. Мадді)

M (Mean)	SD (Standard Deviation)	SE Mean	t	df	p (t)	r (Pearson)	p (Pearson)	r (Spearman)	p (Spearman)
17.3	3.8	0.52	2.2	58	0.03	0.39	0.005	0.37	0.006

У таблиці відображено наявність помірної позитивної кореляції між національною ідентичністю та життєвою стійкістю. Це свідчить про те, що більш сформована національна ідентичність асоціюється з вищим рівнем

здатності контролювати життєві труднощі та зберігати психологічну стабільність ($r = 0.39$, $p = 0.005$ за Пірсоном).

Таблиця 2.7

Кореляція між національною ідентичністю (за Дж. Фіні) та "Я-концепцією"
(методика «Хто Я?» М. Куна і Т. Макпартленда)

M (Mean)	SD (Standard Deviation)	SE Mean	t	df	p (t)	r (Pearson)	p (Pearson)	r (Spearman)	p (Spearman)
19.5	3.9	0.49	2.7	58	0.01	0.42	0.004	0.40	0.005

Результатисвідчать про позитивну кореляцію між вираженістю національної ідентичності та рівнем самосвідомості. Чим вища національна ідентичність, тим виразніше індивід ідентифікує себе в контексті особистих характеристик, ролей та цінностей ($r = 0.42$, $p = 0.004$).

Таблиця 2.8

Кореляція між життєвою стійкістю (С. Мадді) та резилієнтністю (CD-RISC)

M (Mean)	SD (Standard Deviation)	SE Mean	t	df	p (t)	r (Pearson)	p (Pearson)	r (Spearman)	p (Spearman)
22.1	4.6	0.51	3.1	58	0.003	0.48	0.001	0.45	0.002

Таблиця підтверджує тісний позитивний зв'язок між двома показниками психологічної стійкості. Коефіцієнт кореляції Пірсона $r = 0.48$ ($p = 0.001$) вказує на те, що життєва стійкість є важливим чинником формування загальної резилієнтності особистості. Отримані результати свідчать про наявність статистично значущого позитивного зв'язку між рівнем національної ідентичності та показниками психологічної стійкості студентської молоді. Чим вищий рівень сформованості національної ідентичності, тим вищою є здатність особистості адаптуватися до стресових ситуацій, зберігати внутрішню цілісність, контролювати життєві труднощі та мати чітке уявлення про себе. Це

підтверджують помірні коефіцієнти кореляції за Пірсоном ($r = 0.45$) та Спірменом ($r = 0.43$), $p < 0.01$, отримані для всіх досліджуваних методик.

Було проведено порівняння рівнів психологічної стійкості (за шкалою CD-RISC) серед студентів з різним рівнем вираженості національної ідентичності. Завданням було визначити, чи впливає національна ідентичність на адаптаційні можливості молоді в стресових ситуаціях, чи студенти з високим рівнем національної ідентичності мають вищий рівень психологічної стійкості, ніж студенти з низьким рівнем. Для цього було застосовано t-критерій Стюдента для незалежних вибірок, що дозволило виявити можливі статистично значущі відмінності між цими двома групами.

Таблиця 2.9

Порівняння рівнів психологічної стійкості серед студентів з високим та низьким рівнем національної ідентичності за t-критерієм Стюдента для незалежних вибірок.

Група	N	M	SD	SE Mean
B	30	90.0	4.5	0.82
N	13	55.2	7.2	2.00

Результати t-критерію Стюдента для незалежних вибірок показали статистично значущу різницю між студентами з високим та низьким рівнем національної ідентичності за рівнем психологічної стійкості (рівень резилієнтності за шкалою CD-RISC). Студенти з високим рівнем національної ідентичності мають значно вищий рівень психологічної стійкості ($M = 90.0$, $SD = 4.5$), ніж студенти з низьким рівнем національної ідентичності ($M = 55.2$, $SD = 7.2$). Це свідчить про позитивний зв'язок між національною ідентичністю та психологічною стійкістю. Гіпотеза, що національна ідентичність впливає на рівень психологічної стійкості студентської молоді, підтверджується. Згідно з результатами t-критерію, спостерігається позитивний зв'язок між рівнем національної ідентичності та здатністю студентів адаптуватися до складних життєвих обставин. Студенти з вищим рівнем національної ідентичності

демонструють вищий рівень психологічної стійкості, що підтверджує гіпотезу про наявність кореляції між національною ідентичністю та психологічною стійкістю.

Таблиця 2.9

Порівняльний аналіз за гендерною ознакою

Змінна	Чоловіки (M ± SD)	Жінки (M ± SD)	t	p
Національна ідентичність	41.3 ± 7.2	40.9 ± 7.5	0.25	0.802
CD-RISC-25	66.8 ± 8.1	64.3 ± 7.9	1.32	0.189
Життєва стійкість (Мадді)	71.4 ± 6.9	69.7 ± 7.3	1.08	0.284
Етнічна ідентичність (MEIM)	42.0 ± 6.8	41.8 ± 7.0	0.14	0.889

Порівняльний аналіз за гендерною ознакою показав, що статистично значущих відмінностей у рівнях національної ідентичності, психологічної стійкості (CD-RISC-25), життєвої стійкості (С. Мадді) та етнічної ідентичності (MEIM) між чоловіками та жінками не виявлено ($p > 0.05$). Простежується тенденція вищих середніх показників психологічної та життєвої стійкості у чоловіків. Гендер не є визначальним фактором у прояві досліджуваних характеристик серед студентської молоді.

Таблиця 2.10

Порівняльний аналіз за спеціальністю

Змінна	t	df	Sig. (2-tailed)
Національна ідентичність	2.37	78	0.020
CD-RISC-25	1.18	78	0.242
Життєва стійкість (С. Мадді)	0.91	78	0.366
Етнічна ідентичність (MEIM)	2.02	78	0.047

Порівняльний аналіз за спеціальністю показав, що студенти-лінгвісти мають статистично вищі показники національної ($p = 0.020$) та етнічної ідентичності ($p = 0.047$) порівняно зі студентами гуманітарного менеджменту. За рівнями психологічної та життєвої стійкості статистично значущих відмінностей не виявлено ($p > 0.05$). Це може свідчити про більшу

орієнтованість лінгвістичної освіти на міжкультурні, національні та мовно-культурні аспекти.

Для поглибленого розуміння структури взаємозв'язків між національною та етнічною ідентичністю, а також рівнем психологічної стійкості студентів, було здійснено факторний аналіз з використанням методу основних факторів із варімакс-обертанням (у SPSS - метод Principal Axis Factoring або Factor Analysis). Було виокремлено два латентні фактори, що дозволили виявити приховану структуру досліджуваних змінних.

Таблиця 2.11.

Факторне навантаження методик (обертання: варімакс, $n = 2$ фактори)

Методика	Фактор 1 (Психологічна резилієнтність)	Фактор 2 (Ідентифікаційна залученість)
Національна ідентичність	-0,30	-0,40
Етнічна ідентичність	-0,23	0,16
Психологічна стійкість (CD-RISC-25)	0,56	-0,11
Життєва стійкість (шкала С. Мадді)	-0,07	0,29

Фактор 1 виявився найбільш пов'язаний із шкалою психологічної стійкості (CD-RISC-25), яка має найвищий коефіцієнт навантаження (0.56). Це свідчить про те, що даний фактор акумулює психологічні характеристики, пов'язані з індивідуальною здатністю до подолання труднощів, адаптації та емоційної регуляції. Умовно його можна інтерпретувати як "Психологічна резилієнтність". Внесок національної та етнічної ідентичності в цей фактор є від'ємним, що може свідчити про відносну незалежність особистісної стійкості від ідентифікаційних установок у даному латентному вимірі.

Фактор 2, натомість, виявився більш пов'язаним із шкалою життєвої стійкості С. Мадді (0.29), а також з етнічною ідентичністю (0.16). Це може вказувати на наявність ідентифікаційно-мотиваційного фактору, який відображає глибину залученості особистості до етнічного контексту, прийняття

традицій, а також загальний рівень внутрішньої включеності в національні структури. Хоча коефіцієнти навантаження є помірними, ця структура демонструє, що етнічна ідентичність має більш тісний зв'язок із життєвими цінностями, стабільністю, ніж із ситуативною стресостійкістю.

Національна ідентичність має відносно слабе навантаження на обидва фактори (-0.30 та -0.39 відповідно), що може свідчити про її опосередковану роль, як контекстуальний або фоновий чинник, що взаємодіє з іншими змінними, але не є ключовим у структурі латентних психологічних факторів стійкості, що підкріплює потребу у подальшому дослідженні її структурних складових, зокрема когнітивного та емоційного вимірів окремо.

Отже проведений аналіз показав, що національна ідентичність має значний вплив на рівень психологічної стійкості студентської молоді. Вищий рівень вираженості національної ідентичності (зокрема, в групі з високим рівнем національної ідентичності середнє значення склало 23,5) корелює з більшою здатністю до адаптації в стресових ситуаціях, що підтверджує гіпотезу про позитивний зв'язок між національною і етнічною ідентичністю та психологічною стійкістю (коефіцієнт кореляції Пірсона становить 0,45, $p = 0,002$). Результати дослідження свідчать про важливість формування національної ідентичності як чинника, що сприяє розвитку адаптивних механізмів у студентів. Отримані результати факторного аналізу підтверджують наявність двох латентних вимірів у структурі взаємозв'язків досліджуваних змінних - психологічної стійкості та ідентифікаційно-мотиваційної включеності. Відносно низькі навантаження національної ідентичності вимагають поглибленого аналізу її компонентів у майбутніх дослідженнях, можливо - через розділення її на субшкали або використання структурного моделювання (SEM).

2.4 Методи розвитку національної ідентичності для підвищення психологічної стійкості студентів.

Розвиток національної ідентичності є важливим чинником формування психологічної стійкості молоді, оскільки допомагає сформувати відчуття

приналежності, внутрішню опору та адаптацію в умовах соціальних криз. Нижче розглянемо основні методи, що сприяють розвитку національної ідентичності студентів та підвищенню їхньої психологічної стійкості. В умовах суспільних криз та зовнішніх викликів вона відіграє ключову роль у збереженні психологічного благополуччя молоді. Саме впровадження методів розвитку національної ідентичності серед студентської молоді є необхідною умовою підвищення її психологічної стійкості. Освіта відіграє центральну роль у формуванні національної ідентичності, адже саме через навчальні дисципліни, культурні програми та просвітницькі заходи молодь отримує уявлення про історію, культуру та цінності свого народу [28].

Ознайомлення студентів із традиціями, мовою, символікою та історією України сприяє зміцненню почуття національної ідентичності. Важливим є впровадження дисциплін, що висвітлюють етнопсихологічні особливості українців, їхні культурні цінності та соціальні норми. Це сприяє не лише усвідомленню власної етнічної приналежності, а й формуванню гордості за національну культуру та її внесок у світову спадщину. Дискусії, дебати, аналіз історичних подій у сучасному контексті допомагають студентам осмислити власну національну приналежність. Такі методи сприяють розвитку критичного мислення, усвідомленню причинно-наслідкових зв'язків та глибшому розумінню історичних процесів. Організація спеціальних занять, спрямованих на формування етнічної самоідентичності, дозволяє студентам краще усвідомити свою роль у національній спільноті. У таких тренінгах використовуються вправи на рефлексію, рольові ігри, психогімнастика та методи нарративної терапії. Це допомагає не лише підвищити самооцінку студентів, але й розвинути їхню стресостійкість у складних життєвих ситуаціях.[13]

Розвиток національно орієнтованих освітніх програм є складовою освітнього процесу є розробка програм, що інтегрують вивчення національної історії та культури в міждисциплінарний контекст. Наприклад, курси з літератури можуть містити аналіз творів українських письменників у світовому

контексті, а курси соціології чи психології можуть включати дослідження національної самосвідомості та її впливу на поведінку індивідів.[17] Також залучення студентів до наукових досліджень у сфері національної ідентичності, проведення наукових конференцій, досліджень та конкурсів на теми національної ідентичності сприяє формуванню в студентів наукового інтересу до питання власної етнічної приналежності, розширює їхній світогляд та зміцнює національну свідомість.[41]

Варто зазначити, що залучення молоді до культурних заходів, таких як тематичні фестивалі, святкові події або дні національної культури, має важливе значення для зміцнення національної ідентичності та формування почуття спільності серед учасників. Культурні заходи дозволяють не лише зберігати національні традиції, але й актуалізувати їх для сучасного покоління. Це може бути як відродження стародавніх обрядів та свят, так і організація нових подій, які поєднують минуле і сучасність, створюючи унікальні культурні інтерпретації. Такі події сприяють розвитку позитивного ставлення до національної спадщини, допомагаючи молодим людям більше дізнатися про свою культуру та розвивати національну гордість. Участь у таких заходах дозволяє молоді переживати спільні емоції та досвід, що зміцнює відчуття єдності на національному рівні. Крім того, ці заходи можуть стати платформою для соціалізації молоді та розвитку міжкультурного діалогу, що є важливим для розуміння та поваги до культурного різноманіття в межах однієї нації.[19]

Волонтерські та громадські ініціативи є інструментом для виховання почуття відповідальності у молоді за збереження культурної спадщини. Участь у таких програмах дозволяє студентам і молодим людям відчувати свою роль у підтримці та розвитку національної культури, що безпосередньо впливає на формування їх національної ідентичності. Це можуть бути як проекти з охорони культурних пам'яток, так і ініціативи з організації культурних та освітніх заходів, спрямованих на популяризацію українських традицій. Волонтерські рухи створюють можливості для молоді бути активними учасниками процесів національного відродження, що дозволяє їм не лише брати участь у збереженні

культурної спадщини, але й у формуванні майбутнього своєї країни. Водночас це сприяє розвитку громадянської відповідальності, активізує участь молодих людей у суспільному житті та покращує соціальну згуртованість, що є важливим фактором для стабільності та розвитку національної спільноти.[25]

Створення студентських об'єднань та культурних клубів, які об'єднують молодь навколо питань національної культури, історії або мови, є ефективним методом для зміцнення національної ідентичності. Молодь, об'єднана в подібні групи, може не лише поглиблювати свої знання про національну культуру, але й активно впливати на її розвиток. Гуртки, клуби та інші організації дозволяють створювати безпосереднє середовище для обміну думками, науковими ідеями, досвідом та емоціями, що сприяє посиленню почуття приналежності до спільноти та загального культурного контексту. Такі об'єднання можуть проводити лекції, організовувати виставки, кінопокази, літературні вечори, що дозволяє не тільки відновлювати й зберігати традиції, але й активно пропагувати їх серед молоді, створюючи умови для самовираження та творчого розвитку. Більше того, залучення до таких об'єднань формує у молодих людей не лише знання, але й навички організації культурних подій, що є важливими для розвитку громадянської активності та соціальної відповідальності.[7]

У сучасному світі медіа стали важливим інструментом формування та популяризації національної культури. Завдяки розвитку цифрових платформ, таких як соціальні мережі, блоги, подкасти та відеоплатформи, молодь отримала доступ до величезної кількості інформації про українську культуру в новітніх формах. Це можуть бути як популярні пісні, фільми, так і сучасні літературні твори, що допомагають формувати позитивне ставлення до національної спадщини. Медіа дозволяють створювати нові формати культурних проєктів, які стають доступними для широкої аудиторії, а також впливають на формування культурних смаків і уподобань молоді. Важливу роль відіграють блогери, влогери та інші лідери думок, які через свої платформи можуть активно популяризувати українську культуру, мову та традиції серед молоді, підвищуючи їх зацікавленість у збереженні національних цінностей. Медіа є

потужним засобом, який допомагає поєднувати традиційні елементи культури з сучасними технологіями, що дозволяє їх зберегти та розвивати в умовах глобалізації [21].

На основі наукових досліджень пропонуються такі психологічні рекомендації, як формування особистісної рефлексії, що є важливим інструментом для розвитку національної ідентичності у молоді. Практики самоспостереження та самороздумів допомагають студентам поглибити своє розуміння того, хто вони є, і чому саме ці культурні та національні цінності є важливими для їхнього життя. Самоспостереження дозволяє осмислити власні емоції та переконання, як вони пов'язані з національною ідентичністю та культурними традиціями. Це важливий процес для розвитку здатності до самоусвідомлення та самовизначення. Під час рефлексії особа звертається до власного досвіду та переживань, що дозволяє їй глибше відчувати свою належність до національної спільноти. Важливою є роль психолога в цьому процесі, адже він може допомогти студентам провести аналіз їхніх переконань і ідентичностей, що підвищує рівень усвідомлення та прийняття національних аспектів їхнього життя. Через такі практики молодь може не лише знайти гармонію з собою, але й активно почати розвивати свою національну самосвідомість, розуміючи важливість національної спадщини для власного життєвого шляху [16].

Групова та індивідуальна психотерапія є ефективними методами для подолання внутрішніх конфліктів, що можуть виникати в процесі формування національної ідентичності. Молодь, яка переживає труднощі із самоідентифікацією або має внутрішні суперечності щодо свого культурного походження, може скористатися психотерапевтичними методами для їх подолання. Психотерапевтична допомога допомагає розібратися з глибокими переживаннями, пов'язаними з національним самоусвідомленням, та знайти шляхи для їх позитивної інтеграції в особисте життя. В груповій терапії молодь може обмінюватися досвідом та поглядами на національну ідентичність, що сприяє формуванню колективного уявлення про свою належність до певної

культурної спільноти. Індивідуальна терапія дозволяє працювати з конкретними переживаннями та травмами, зокрема пов'язаними з культурною та національною дискримінацією, що може допомогти молодим людям краще зрозуміти та прийняти свою національну ідентичність. Використання таких методів дає можливість для формування більш здорового, усвідомленого відношення до себе як частини національної спільноти, сприяючи позитивному розвитку національної свідомості [14].

Групові обговорення є ефективним інструментом для сприяння усвідомленню студентами цінностей та особливостей національної культури. Вони дають можливість учасникам не лише ділитися своїм досвідом, а й розвивати критичне мислення стосовно своєї культурної спадщини. Обговорення може охоплювати різні аспекти національної культури, історії, традицій і звичаїв, дозволяючи студентам знаходити спільні точки дотику й розуміти, як національні цінності сприяють їхній особистій стійкості. Це формує глибоке розуміння ролі культури в житті кожного студента і надає їм відчуття гордості за свою націю. Залучення молоді до наративних практик, що включають розповіді про національних героїв або особисті наративи студентів, є важливим інструментом для глибшого усвідомлення національної приналежності. Наративи - це не лише історії, що передаються з покоління в покоління, але й особисті розповіді, що допомагають створити глибокий зв'язок між особистістю та її культурною спадщиною. Під час таких практик студентам пропонується поділитися власними переживаннями щодо національної ідентичності або послухати розповіді про важливі події, героїв, що брали участь у національній боротьбі, або життєвий шлях видатних особистостей. Такі наративи не тільки допомагають зміцнити почуття національної приналежності, але й формують позитивний образ країни та її історії. За допомогою наративних практик можна створити середовище для обміну досвідом, що дозволяє молодим людям більш свідомо ставитися до свого місця в національному контексті. Психологічні техніки, що включають роботу з наративами, активно

використовуються в когнітивно-поведінковій терапії та допомагають формувати позитивні ідентичності, зокрема національні [1].

Створення клубів, що фокусуються на національній культурі, є важливим елементом соціалізації та підтримки студентів у процесі формування національної ідентичності. Такі клуби дозволяють молоді обмінюватися думками, вивчати та зберігати культурні традиції, а також залучати нових учасників до процесу самоусвідомлення. Важливо, щоб ці клуби стали місцем для обговорення актуальних соціальних і культурних проблем, що допомагає студентам розвивати почуття громадянської відповідальності і глибше усвідомлювати свою роль в суспільстві [59]. Міжкультурні проекти сприяють не лише розвитку національної ідентичності, але й формуванню відкритості до інших культур. Завдяки таким проектам студенти мають змогу взаємодіяти з представниками інших національностей, порівнювати та аналізувати різні культурні особливості. Це дозволяє побудувати більш гнучкий світогляд і розуміння, що національна ідентичність не є замкнутим поняттям, а частиною глобальної спільноти. Такі проекти можуть включати участь у міжнародних обмінах, спільних освітніх програмах та волонтерських ініціативах, що дозволяють студентам глибше усвідомити свою роль у великій картині світу [12].

Таблиця. 2.12

Психологічні методи для розвитку національної ідентичності, як умови психологічної стійкості

Назва методу	Опис методу	Приклад практики
Психологічні тренінги	Тренінги, що допомагають студентам усвідомити важливість культурної спадщини та її роль у житті.	Тренінг «Гордись своєю нацією» учасники працюють над усвідомленням значення національної культури для їхнього особистого розвитку через інтерактивні вправи та групові обговорення.
Групові обговорення	Дискусії, де студенти обговорюють цінності, традиції та особливості своєї культури, щоб	Обговорення «Що для мене є Україна?» учасники обговорюють свої уявлення про національні цінності, традиції та героїв,

	посилити відчуття приналежності.	ділитися особистими історіями про роль культури у їхньому житті.
Використання наративних практик	Створення особистих історій або вивчення біографій національних героїв для посилення зв'язку з нацією.	Практика « <i>Історії нашої нації</i> » учасники аналізують біографії видатних українців і створюють свої особисті наративи, в яких згадуються моменти їхнього життя, що підтверджують значущість національної ідентичності.
Методи критичного мислення для аналізу історичних подій	Оцінка і аналіз історичних подій, щоб зрозуміти їхній вплив на національну ідентичність та особистісну стійкість.	Практика « <i>Історія національних криз</i> » студенти аналізують різні важливі історичні події та їхній вплив на національну ідентичність, вивчаючи, як через історію народ показує свою стійкість.
Створення міжкультурних освітніх проєктів	Міжкультурні проєкти для взаємодії з представниками інших культур, що сприяють розширенню світогляду.	Проєкт « <i>Діалог культур</i> » студенти організовують обміни між українською молоддю та представниками інших національностей, проводять спільні культурні заходи для розширення світогляду.
Навчання методів емоційної саморегуляції через національні традиції	Використання народних ритуалів та традицій для покращення емоційного стану і підвищення стійкості до стресу.	Практика « <i>Музика та танець як заспокоєння</i> » заняття з традиційними українськими танцями або співами для розвитку емоційної саморегуляції та створення позитивного емоційного фону.
Залучення до волонтерських ініціатив.	Волонтерські програми для підтримки культурних проєктів, що допомагають формувати соціальну відповідальність.	Проєкт « <i>Збереження культурної спадщини</i> » студенти беруть участь у волонтерських заходах, спрямованих на охорону культурних пам'яток або організацію культурних заходів для підтримки національної ідентичності.
Організація студентських клубів.	Створення клубів для вивчення традицій, мови та історії, що допомагають формувати національну ідентичність.	Клуб « <i>Молодь за культуру</i> » організація клубу, де студенти разом вивчають українську мову, літературу та історію, беруть участь у лекціях, семінарах і культурних заходах, сприяючи розвитку національної ідентичності.

Волонтерська діяльність є важливим компонентом розвитку стійкості, оскільки дає можливість студентам відчувати свою значущість в соціальному

контексті. Волонтерство, яке спрямоване на збереження та підтримку національної культури, дозволяє студентам не лише допомагати іншим, а й глибше усвідомлювати важливість культурної спадщини. Участь у таких ініціативах формує почуття відповідальності та спільності, що є основою психологічної стійкості. Ці ініціативи можуть включати організацію культурних заходів, участь у програмах з охорони культурної спадщини або просвітницьких акціях [31]. Отже, психологічні техніки, спрямовані на розвиток стресостійкості через ідентичність, є важливими для підвищення життєвої стійкості молоді в умовах соціальних і політичних змін. Оскільки національна ідентичність є потужним чинником, що визначає самопочуття людини, розвиток позитивного образу нації та власного місця в ній дозволяє студентам краще справлятися з життєвими труднощами. Включення ідентичності в контекст особистісної стійкості дозволяє молоді не лише зберігати внутрішній баланс під час стресових ситуацій, а й активно відновлювати свої ресурси, спираючись на національні цінності та культурні традиції. Використання технік, таких як когнітивно-поведінкова терапія, релаксаційні методи, або медитації, дає можливість підвищити здатність до емоційного самоконтролю. Водночас важливо, щоб ці техніки враховували особливості національної самосвідомості молоді та забезпечували їх інтеграцію в позитивний образ нації, що дозволяє створити надійну основу для подолання стресу та життєвих випробувань.

Висновки до розділу 2

Емпіричне дослідження було спрямоване на перевірку гіпотези про те, що національна ідентичність впливає на рівень психологічної стійкості студентської молоді: вищий рівень національної ідентичності корелює з вищою психологічною стійкістю, зокрема з кращою здатністю до адаптації в складних життєвих ситуаціях. Методика дослідження складалась з анкетування студентів віком від 18 до 23 років та стандартизованих шкал для вимірювання психологічної стійкості та вираженості національної ідентичності, до яких входять тест М. Куна та Т. Макпартленда «Хто Я?» для вимірювання рівня

національної ідентичності. Шкала життєвої стійкості С. Мадди, Шкала резилієнтності Коннора-Девідсона (CD-RISC-25), Методика діагностики етнічної ідентичності Дж. Фіні. Проведене емпіричне дослідження підтвердило гіпотезу про наявність зв'язку між національною ідентичністю та психологічною стійкістю студентської молоді. Результати кореляційного аналізу показали наявність статистично значущого помірного позитивного зв'язку між рівнем національної ($r = 0.45$; $p = 0.002$) та етнічної ідентичності ($r = 0.38$; $p = 0.006$) з психологічною стійкістю. Аналіз за t-критерієм Ст'юдента підтвердив, що студенти з високим рівнем національної ідентичності мають вищі показники психологічної стійкості ($M = 27.6$), порівняно з респондентами з низьким її рівнем ($M = 21.4$), $p < 0.01$. Результати факторного аналізу підтверджують наявність двох латентних вимірів у структурі взаємозв'язків досліджуваних змінних. Дані результати свідчать про те, що національна ідентичність виступає ресурсом адаптаційного потенціалу особистості в умовах соціальних викликів. На відміну від етнічної ідентичності, національна ідентичність виявила тісніший зв'язок із здатністю особистості зберігати внутрішню цілісність у стресових ситуаціях. Підвищення національної ідентичності може розглядатися як чинник зміцнення психологічної стійкості молоді. Отримані дані також вказують на доцільність подальшого вивчення цього взаємозв'язку в умовах війни, глобалізації та трансформації ідентичності в сучасному українському суспільстві. Соціальні методи розвитку національної ідентичності, які є важливими для підвищення психологічної стійкості студентської молоді. Залучення студентів до культурних заходів, таких як тематичні фестивалі, святкові події та дні національної культури, дозволяє зміцнити почуття спільності та гордості за свою націю. Заходи сприяють формуванню емоційного зв'язку з національними цінностями та культурними традиціями, що позитивно впливає на стійкість молоді до стресових ситуацій. Застосування психологічних методів, таких як групові обговорення, розвиток критичного мислення, міжкультурні проєкти, емоційна саморегуляція, та волонтерська діяльність дозволяє не лише зміцнити національну ідентичність, але й розвивати здатність

студентів адаптуватися до змінюваних соціальних умов та підтримувати внутрішній баланс.

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дослідження теоретично обґрунтовано та підтверджено ключову роль національної ідентичності як одного з провідних чинників психологічної стійкості студентської молоді. У процесі аналізу літературних джерел та сучасних наукових підходів з'ясовано, що національна ідентичність є багатовимірним психосоціальним явищем, яке включає когнітивні (усвідомлення приналежності до нації), емоційні (почуття гордості, лояльності, поваги) та поведінкові (участь у національному житті, захист цінностей) компоненти. Узагальнено та пояснено, що синтез цих складових формує відчуття внутрішньої єдності, яке сприяє мобілізації психологічних ресурсів в умовах кризи. Проаналізовано функціональну роль національної ідентичності у подоланні стресових чинників та адаптації до складних соціокультурних змін. Науково підтверджено, що національна ідентичність виступає психологічним ресурсом, який дозволяє зберігати емоційну стабільність, життєву орієнтацію та ціннісну визначеність у періоди невизначеності. Теоретичні моделі та концепції підтвердили, що внутрішнє прийняття своєї національної приналежності здатне слугувати буфером захисту від зовнішніх загроз, стресів та інформаційного тиску, характерного для умов війни.

Емпірично доведено на основі аналізу результатів психодіагностичних методик, що національна та етнічна ідентичність мають статистично значущий

позитивний зв'язок із психологічною стійкістю студентської молоді. Залучення 80 студентів у віці від 18 до 23 років дало змогу встановити значущі кореляції: між національною ідентичністю та психологічною стійкістю ($r = 0.32$, $p = 0.016$), між національною та етнічною ідентичністю ($r = 0.31$, $p = 0.015$), а також між етнічною ідентичністю та стійкістю ($r = 0.34$, $p = 0.009$). Отримані результати наочно демонструють, що більш виражене національне самовизначення супроводжується вищим рівнем резилієнтності, тобто здатності до збереження адаптивної поведінки в умовах стресу. Засвідчено, що етнічна ідентичність, як підструктура національної, також відіграє виражену роль у забезпеченні життєвої стійкості ($r = 0.26$, $p = 0.039$), проте її вплив дещо поступається загальному впливу національної ідентичності. Отримані результати факторного аналізу підтверджують наявність двох латентних вимірів у структурі взаємозв'язків досліджуваних змінних - психологічної стійкості та ідентифікаційно-мотиваційної включеності. Відносно низькі навантаження національної ідентичності вимагають поглибленого аналізу її компонентів у майбутніх дослідженнях, можливо - через розділення її на субшкали або використання структурного моделювання (SEM). Інтерпретація отриманих даних свідчить про необхідність урахування етнокультурного компоненту в рамках психологічної підтримки молоді в умовах суспільної трансформації.

Охарактеризовано також механізми дії ідентичнісних ресурсів на рівень психологічної стабільності особистості. Студенти з високим рівнем ідентичності виявляють більшу здатність до адаптації, критичного мислення, контролю над емоціями та збереження мотивації в умовах тривожних суспільних процесів. Це узгоджується з даними провідних сучасних досліджень і підтверджує те, що ідентичність не лише культурний, а й регулятивно-психологічний фактор. Узагальнено, що результати мають значне теоретичне значення: вони розширюють наукові уявлення про зв'язок ідентичності з психологічною стійкістю у юнацькому віці та доповнюють існуючі моделі особистісної адаптації в умовах кризи. Практична значущість дослідження полягає в тому, що отримані результати можуть бути використані

при розробці освітніх, психопрофілактичних та культурно-виховних програм, спрямованих на розвиток позитивної національної ідентичності та підвищення емоційної витривалості студентської молоді. Обґрунтовано рекомендації щодо впровадження у закладах вищої освіти заходів, які сприяють формуванню національно свідомої, стресостійкої особистості, здатної до конструктивної взаємодії з соціальним середовищем.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Гапоненко Л. О. Наративи у рефлексивно-рольових тренінгах для студентів-психологів з підготовки до психогігієнічної саморегуляції. Кривий Ріг. Вид. Р. А. Козлов, 2020. URL: <https://doi.org/10.31812/123456789/3981> (дата звернення: 04.03.2025).
2. Гафіатуліна А. В. Регіональні особливості колективної самооцінки студентами своєї національної спільноти. Вісник Одеського національного університету. Серія: Психологія. 2017. Т. 22, вип. 2 (44). С. 27–35.
3. Горячок І. Формування національної ідентичності здобувачів вищої освіти в умовах сьогодення. Науковий вісник вінницької академії безперервної освіти. Серія «педагогіка. Психологія». 2023. № 4. С. 29–35. URL: <https://doi.org/10.32782/academ-ped.psyh-2023-4.05> (дата звернення: 20.02.2025).
4. Готич, В. О. (2023). Структурна модель психологічної стійкості студентів в умовах війни. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Психологія, (1), 21-25. <https://doi.org/10.32782/psy-visnyk/2023.1.4> (дата звернення: 20.02.2025)
5. Грицак, Ярослав. Нариси з історії України: формування української модерної нації. Київ: Генеза, 1996. URL:

- <http://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/22949> (дата звернення: 20.02.2025)
6. Дзюба І. Інтернаціоналізм чи русифікація?. Лондон : Сучасність, 1968. 264 с.
 7. Дмитраш О. Ю. Чинники, що впливають на проектування студентських освітньо-культурних просторів і будівель. Theory and practice of design. 2022. № 25. С. 49–57. URL: <https://doi.org/10.18372/2415-8151.25.16778> (дата звернення: 04.03.2025).
 8. Етнопсихологія : психодіагностичний практикум. Хрестоматія. [Текст] : навч. Посіб. / А. М. Османова, Л. М. Співак. – К.: Університет «Україна», 2023. - 128 с. URL: https://deps.snu.edu.ua/media/filer_public/43/05/43059fd4 (дата звернення: 18.02.2025).
 9. Завгородня о. В. Національна ідентичність в умовах екзистенційної загрози. Психологічні студії. 2024. № 3. С. 17–26. URL: <https://doi.org/10.32782/psych.studies/2024.3>. (дата звернення: 25.01.2025).
 10. Захарін С. Освіта під час воєнного стану: виклики та сучасний стан. Актуальні питання у сучасній науці. 2023. № 6(12). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-6\(12\)-521-530](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-6(12)-521-530) (дата звернення: 25.01.2025).
 11. Зливков. В. Психологічні та соціокультурні аспекти формування мілітарної ідентичності українців. Herald of the National Academy of Educational Sciences of Ukraine. 2023. Т. 5, № 2. С. 1–7. URL: <https://doi.org/10.37472/v.naes.2023.5232> (дата звернення: 23.01.2025).
 12. Зорій Н. І. Формування національної ідентичності студентів : thesis. 2020. URL: <http://dspace.bsmu.edu.ua:8080/xmlui/handle/123456789/18289> (дата звернення: 04.03.2025).
 13. Кіян О. Формування національної ідентичності учнівської молоді як умови консолідації українського суспільства в реаліях сьогодення. New pedagogical thought, 2023, 113.1: 86-92. URL:

<https://doi.org/10.37026/2520-6427-2023-113-86-92> (дата звернення: 04.03.2025).

14. Кожедуб О., Левенець А. Визначення змісту понять “групова психотерапія” та “психотерапевтична група”. Theoretical and practical aspects of modern scientific research. 2023. URL: <https://doi.org/10.36074/logos-28.04.2023.67> (дата звернення: 04.03.2025).
15. Козловець М. А. Феномен національної ідентичності: виклики глобалізації : монографія. Житомир : ЖДУ ім. І. Франка, 2009. 558 с. URL: http://eprints.zu.edu.ua/6217/1/kozlovez_monograf.pdf (дата звернення: 04.03.2025).
16. Корольова Н. Д., Матохнюк Л. О., Таран А. А. Психологічна стійкість молоді в умовах військової агресії. Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса Серія Психологічні науки. 2024. № 2(5). С. 72–79. URL: [https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2\(5\).8](https://doi.org/10.31558/2786-8745.2024.2(5).8) (дата звернення: 04.03.2025).
17. Косінова, О. Європейський контекст творчості українських письменників-символістів (теоретико-навчальні матеріали). Newinception, 2024, 1-2 (15-16): 84-91. URL: <https://doi.org/10.58407/NI.24.1-2.8%20> (дата звернення: 04.03.2025).
18. Кузнецова О. Роль сім'ї у вихованні національної ідентичності студентської молоді. Духовність особистості: методологія, теорія і практика. 2024. Т. 1, № 3 (107). URL: <https://doi.org/10.33216/2220-6310/2023-107-3-48-56> (дата звернення: 13.02.2025).
19. Культурна спадщина та національна безпека / В. Потапенко та ін. Нац. Ін-т стратег. Дослідж., 2023. URL: <https://doi.org/10.53679/niss-analytrep.2023.08> (дата звернення: 04.03.2025).
20. Левчишина О. Чинники формування ідентичності в юнацькому віці. Вікова та педагогічна психологія. URL:

- https://social-science.uu.edu.ua/article/462?Utm_source=chatgpt.com. (дата звернення: 04.03.2025).
21. Макарова М. В. Взаємозв'язок глобалізації та культури у сучасному світі. Питання культурології. 2022. № 40. С. 54–61. URL: <https://doi.org/10.31866/2410-1311.40.2022.269356> (дата звернення: 04.03.2025).
 22. Мартинюк В. Модель формування національної ідентичності студентської молоді в закладах вищої педагогічної освіти у позааудиторній роботі. Актуальні питання у сучасній науці. 2023. № 11(17). URL: [https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11\(17\)-958-970](https://doi.org/10.52058/2786-6300-2023-11(17)-958-970) (дата звернення: 13.02.2025).
 23. Мартинюк Л., Мартинюк В. В. Розвиток дистанційного навчання як умова формування освіченої особистості Modern engineering and innovative technologies. 2019. № 21-03. С. 41–47. URL: <https://doi.org/10.30890/2567-5273.2022-21-03-045> (дата звернення: 13.02.2025).
 24. Мішалова О. Національна ідея, національна ідентичність та історичний наратив культурної конвергенції. Актуальні проблеми духовності. 2021. № 22. С. 195–214. URL: <https://doi.org/10.31812/apd.v0i22.4528> (дата звернення: 13.02.2025).
 25. Назарчук О. Вплив політичних еліт на державну політику та громадські ініціативи в Україні. Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Політичні науки та публічне управління. 2024. № 3(75). С. 69–75. URL: [https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3\(75\)-10](https://doi.org/10.32689/2523-4625-2024-3(75)-10) (дата звернення: 04.03.2025).
 26. Освіта і наука у сфері національної безпеки: проблеми та пріоритети розвитку / ред. М. Романов. Вид-во Нац. Ун-ту «Острозька акад.», 2020. URL: <https://doi.org/10.25264/18.09.2020> (дата звернення: 24.01.2025).

27. Психологічні особливості мотивації навчальної діяльності сучасної студентської молоді : thesis. 2012. URL: <http://er.nau.edu.ua/handle/NAU/13124> (дата звернення: 13.02.2025).
28. П'янківська, Л. Особливості прояву резильєнтності у студентів в умовах воєнного часу. Перспективи та інновації науки, 2023, 10: 28. [Http://dx.doi.org/10.52058/2786-4952-2023-10\(28\)-623-633](Http://dx.doi.org/10.52058/2786-4952-2023-10(28)-623-633) (дата звернення: 04.03.2025).
29. Піонтовська Д. Психологічні особливості формування національної ідентичності українців в умовах російсько-української війни. Психологія: реальність і перспективи. 2021. № 19. С. 119–128. URL: <https://doi.org/10.35619/praprv.v1i19.313> (дата звернення: 13.02.2025).
30. Пляка Л. В. До проблеми формування стресостійкості у здобувачів вищої освіти. Соціально-психологічні ресурси особистості в екстремальних умовах. 2024. URL: <https://doi.org/10.36059/978-966-397-393-7-31> (дата звернення: 20.02.2025).
31. Поліщук Н. Волонтерська діяльність студентів в освітньому середовищі університету. 2023. № 4(23). URL: [https://doi.org/10.52058/2695-1592-2023-4\(23\)-113-126](https://doi.org/10.52058/2695-1592-2023-4(23)-113-126) (дата звернення: 04.03.2025).
32. Ревенко С. Соціально-психологічні особливості впливу зрілої ідентичності на психологічне благополуччя студентської молоді. Теоретичні і прикладні проблеми психології. 2019. № 3(50)ТЗ. С. 277–288. URL: <https://doi.org/10.33216/2219-2654-2019-50-3-3-277-288> (дата звернення: 13.02.2025).
33. Рябчук М. Від Малоросії до України: парадокси запізненого націєтворення. Київ : Критика, 2000. 303 с.
34. Савчук, В. А. Особливості розвитку національної самосвідомості студентів ЗВО під впливом історичних міфів (Peculiarities of the Development of Higher Education Students' National Self-Consciousness as Affected by Historical Myths). 2023. Phd Thesis. Національний університет"

- Острозька академія"(The National University of Ostroh Academy). URL: <https://eprints.oa.edu.ua/id/eprint/9379> (дата звернення: 13.02.2025).
35. Свідерська О., Піхович І. Психологічна гнучкість та життєстійкість студентської молоді. Вісник Національного університету оборони України. 2024. С. 143–150. URL: <https://doi.org/10.33099/2617-6858-2024-81-5-143-150> (дата звернення: 04.03.2025).
 36. Сергійчук В. Шляхи формування української ідентичності і державності: автохтонне хліборобство та глибока духовність. Народна творчість та етнологія. 2017. № 4 (368), лип. - серп. С. 26–40.
 37. Скринник М. А. Українська ідентичність: романтизм і сучасність : thesis. 2006. URL: <http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/21734> (дата звернення: 24.01.2025).
 38. Співак Л. М. Особливості становлення самооцінки власного національного «я» у студентської молоді. Психологія: реальність і перспективи. 2019. № 11. С. 134–139. URL: https://doi.org/10.35619/prap_rv.vi11.24 (дата звернення: 13.02.2025).
 39. Співак Л. М., Шевченко Л. П. Особливості ідентичності в юнацькому віці: сучасний теоретичний і практичний ракурс. Problems of Modern Psychology. 2021. № 3. С. 117–123. URL: <https://doi.org/10.26661/2310-4368/2020-3-14> (дата звернення: 23.01.2025).
 40. Филиппович, г. Формування нової релігійної ідентичності українських мігрантів у період російсько-української війни. Софія, 2023, 147.
 41. Яблуновський, А. Українська національна ідентичність: особливості дослідження у вітчизняній науці. Епістемологічні дослідження в філософії, соціальних і політичних науках, 2023, 6.2: 100-109. <https://doi.org/10.15421/342330> (дата звернення: 23.01.2025).
 42. Anderson B. R. O. Imagined communities: Reflections on the origin and spread of nationalism. London : Verso, 1983. 160 p.

43. Anthony E. J. Identity–Youth and Crisis. *Journal of the American Academy of Child Psychiatry*. 1969. Vol. 8, no. 3. P. 559–562. URL: [https://doi.org/10.1016/s0002-7138\(09\)62239-1](https://doi.org/10.1016/s0002-7138(09)62239-1) (date of access: 13.02.2025).
44. Biles J. J., Lindley T. Globalization, Geography, and the Liberation of Overseas Study. *Journal of Geography*. 2009. Vol. 108, no. 3. P. 148–154. URL: <https://doi.org/10.1080/00221340903120874> (date of access: 26.01.2025).
45. Butler J. Ideologies of the Super-Ego. Juliet Mitchell and the Lateral Axis. URL: <https://doi.org/10.1057/9781137367792.0005> (date of access: 13.02.2025).
46. Duchesne S. National Identity in France / ed. By R. Elgie, E. Grossman, A. G. Mazur. Oxford University Press, 2017. URL: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199669691.013.22> (date of access: 23.01.2025).
47. Durkheim E. The Division of Labour in Society. *Social Theory Re-Wired*. 3rd ed. New York, 2023. P. 15–34. URL: <https://doi.org/10.4324/9781003320609-4> (date of access: 23.01.2025).
48. Durkheim É. The division of labour in society. Basingstoke : Macmillan, 1991.
49. Gafiatulina, A. V. (2017). *Psychologichni osoblyvosti formuvannja nacional'noi' samosvidomosti students'koi' molodi Ukrai'ny* [Psychological peculiarities of formation of national self-awareness of student youth of Ukraine]. Candidate's thesis. Kyi'v. [in Ukrainian]. URL: [https://doi.org/10.17721/upj.2023.2\(20\).8](https://doi.org/10.17721/upj.2023.2(20).8) (date of access: 22.01.2025).
50. Jean Piaget. The Moral Judgment Of The Child. Internet Archive. URL: https://archive.org/details/in.ernet.dli.2015.225802/page/n33/mode/2up?Utm_source=chatgpt.com (date of access: 22.01.2025).
51. Maddi, S.R., Harvey, R.H., Khoshaba, D.M., Fazel, M., Resurreccion, N. (2009). Hardiness training facilitates performance in college. *The Journal of Positive Psychology*. 4, 566–577. URL: <https://doi.org/10.1080/17439760903157133> (date of access: 22.01.2025).

52. McGovern P., Bourdieu P. The State Nobility: Elite Schools in the Field of Power. *The British Journal of Sociology*. 1998. Vol. 49, no. 2. P. 335. URL: <https://doi.org/10.2307/591334> (date of access: 26.01.2025).
53. Mclean K. C., Syed M., Arnett J. J. Identity Development from Adolescence to Emerging Adulthood. *The Oxford Handbook of Identity Development*. 2015. URL: <https://doi.org/10.1093/oxfordhb/9780199936564.013.009> (date of access: 13.02.2025).
54. Naeyele K. D., Goffman E. The Presentation of Self in Everyday Life. *American Sociological Review*. 1956. Vol. 21, no. 5. P. 631. URL: <https://doi.org/10.2307/2089106> (date of access: 25.01.2025).
55. Northcutt W. Citizenship and Nationhood in France and Germany. *Citizenship and Nationhood in France and Germany*. Cambridge: Harvard University Press, 1992. Pp. 270. Contemporary French Civilization. 1993. Vol. 17, no. 2. P. 398–400. URL: <https://doi.org/10.3828/cfc.1993.17.2.032> (date of access: 23.01.2025).
56. Rieght, Leo. "Blood, Boden and Belonging". *On Being Adjacent to Historical Violence*, edited by Irene Kacandes, Berlin, Boston: De Gruyter, 2022, pp. 485-496. <https://doi.org/10.1515/9783110753295-032> (date of access: 23.01.2025).
57. Volodymyr R. Methods of shaping the historical memory among higher education students. *Skhid*, 2022, 3.1: 41-46. [https://doi.org/10.21847/1728-9343.2022.3\(1\).271479](https://doi.org/10.21847/1728-9343.2022.3(1).271479)
58. Sears L. J., Anderson B. Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism. *Journal of the American Oriental Society*. 1994. Vol. 114, no. 1. P. 129. URL: <https://doi.org/10.2307/604991> (date of access: 25.01.2025).
59. Student clubs: experiences in entrepreneurial learning / L. A. Pittaway et al. *Entrepreneurship & Regional Development*. 2015. Vol. 27, no. 3-4. P. 127–153. URL: <https://doi.org/10.1080/08985626.2015.1014865> (date of access: 04.03.2025).

60. Tajfel H., Turner J. C. The Social Identity Theory of Intergroup Behavior. *Political Psychology*. 2004. P. 276–293. URL: <https://doi.org/10.4324/9780203505984-16> (date of access: 13.02.2025).
61. The Theory of Social and Economic Organization. / G. S. Delatour et al. *American Sociological Review*. 1948. Vol. 13, no. 3. P. 349. URL: <https://doi.org/10.2307/2086579> (date of access: 25.01.2025)

додашки

Додаток А

Тест «Хто Я?» (М. Кун, Т. Макпартленд)

Мета: вивчити актуальність і значущість етнічної ідентичності.

Процедура дослідження

Дослід можна проводити як із одним досліджуваним, так і з групою з 5-9 осіб.

Основні умови роботи з групою – зручно розташувати досліджуваних, забезпечити кожного бланками для відповідей, ручками і дотримуватися тиші в процесі тестування. Дослід можна проводити й он-лайн.

Інструкція: «Дайте 20 різних відповідей на запитання, що адресоване самому собі: «Хто я такий?». На перше місце напишіть найважливішу відповідь, на друге – менш важливу, на третє – ще менш важливу і т. д., а на останнє – найменш важливу».

Бланк для відповідей

1. Я –
2. Я –
3. Я –
4. Я –
5. Я –
6. Я –
7. Я –
8. Я –
9. Я –
10. Я –
11. Я –
12. Я –
13. Я –
14. Я –

15. Я –
 16. Я –
 17. Я –
 18. Я –
 19. Я –
 20. Я –

Додаток Б

Методика вимірювання етнічної ідентичності (Дж. Фінні)

Мета: вивчити прояв когнітивного й афективного компонентів етнічної ідентичності.

Процедура дослідження Дослід можна проводити як із одним досліджуваним, так і з групою з 5-9 осіб. Основні умови роботи з групою зручно розташувати досліджуваних, забезпечити кожного бланками для відповідей, ручками і дотримуватися тиші в процесі тестування. Дослід можна проводити й он-лайн.

Інструкція: «Визначте наскільки Ви погоджуєтесь чи не погоджуєтесь з кожним твердженням, описуючи власну етнічну належність. Позначте обраний Вами варіант знаком «+» у відповідній клітинці бланку для відповідей».

Бланк для відповідей

Твердження	Абсолютно погоджуюсь	Швидше погоджуюсь	Швидше не погоджуюсь	Абсолютно не погоджуюсь
1. Я витратив(ла) багато часу, намагаючись дізнатися якомога більше про свою етнічну групу, про її історію, традиції, звичаї.				
2. Я беру активну участь в організаціях чи соціальних групах, які містять переважно представників моєї етнічної групи.				

3. Я дуже добре знаю своє етнічне походження і розумію, що воно для мене означає.				
4. Я багато думаю про те, як етнічна належність впливає на моє життя.				
5. Мені радісно від того, що я належу до своєї етнічної групи.				
6. Я чітко відчуваю зв'язок зі своєю етнічною групою.				
7. Я добре розумію, що саме означає моя етнічна належність.				
8. Для того, щоб якомога більше дізнатися про свою етнічну групу, я часто розмовляю з батьками та родичами.				
9. Я позитивно оцінюю свою етнічну групу.				
10. Я дотримуюся традицій своєї етнічної групи.				
11. Я відчуваю сильну приналежність до своєї етнічної групи.				
12. Я добре ставлюсь до свого етнічного походження.				

Додатки В

Шкала життєвої стійкості С. Мадді (адаптація Ю.

Хованської, 2015)

Вимірює

№	Запитання	Варіанти відповідей
1	Як часто Ви отримуєте задоволення саме від процесу своєї роботи?	взагалі не отримую, іноді, періодично, часто, постійно
2	Чи подобається Вам постійно бути в курсі своїх робочих справ?	ні, скоріше ні, коли як, скоріше так, так
3	Чи виникає у Вас стан певного піднесення, коли доводиться братися за нестандартні робочі справи?	ніколи, іноді, періодично, часто, завжди
4	Якою мірою у Вас виражене прагнення постійно бути обізнаним щодо всіх своїх робочих справ?	відсутній, невисокий, середній, достатньо виражений, високий

5	Чи потрібне, на Вашу думку, чітке планування роботи?	ні, скоріше ні, коли як, скоріше так, так
6		ніяк, неістотно, певною мірою, істотно, дуже сильно
7	Наскільки Вас захоплює взаємодія з колегами при подоланні розв'язання поставлених завдань?	зовсім ні, незначно, певною мірою, значно, дуже сильно
8	Чи вважаєте Ви, що постійний незалежний контроль за діяльністю може на роботі (в розумних межах) іде Вам на користь?	ні, скоріше ні, коли як, скоріше так, так
9	Якою, на Вашу думку, мірою потрібна реакція групи колег, що спільно працюють, на виникнення нестандартних ситуацій?	розгубленість, цілковита стійкість, мобілізованість, повна мобілізація
10	Як часто у своїх думках Ви повертаєтеся до робочих справ поза роботою?	ніколи, іноді, періодично, часто, постійно
11	Як часто Ви передаєте відповідність поставлених на роботі завдань тому, як вони виконуються?	ніколи, іноді, періодично, часто, постійно
12	Чи згодні Ви з тим, що ефективне виконання роботи визначає фактично тільки власний вклад працівника без взаємодії з колегами?	не згодний, більше ні, не завжди згодний, повною мірою згодний
13	Як часто Ви нагадуєте колегам про виконання взятих на себе обов'язків?	ніколи, іноді, періодично, часто, завжди
14	Як часто у Вас виникає відчуття відповідальності за виконання можливостей своєї посади?	ніколи, іноді, періодично, часто, завжди
15	Чи спостерігаєте у Вас наявність деконцентрації уваги у діяльності?	дуже сильно, істотно, певною мірою, неістотно, зовсім не спостерігається
16	Як часто обставини Вашої роботи складаються так, що доводиться повертатися до вирішення тих самих проблем?	дуже рідко, рідко, іноді, часто, постійно
17	Чи вважаєте, на Вашу думку, що працівник має бути відповідальним не лише за свою, а й за роботу всієї організації?	ні, скоріше ні, коли як, скоріше так, так
18	Чи намагаєтесь Ви бути в курсі роботи та позаробочих справ своїх колег?	постійно, часто, іноді, скоріше ні, ні
19	Чи помічали Ви у себе зменшення бажання працювати у разі підвищення відповідальності за кінцевий результат роботи?	постійно часто коли як рідко ніколи
20	Наскільки легко Вам працювати з колегами, які не зовсім відкриті щодо ходу та результатів своєї та (або) спільної роботи?	завжди легко частіше легко коли як важко дуже важко
21	Як змінюється Ваша взаємодія з колегами, коли доводиться розв'язувати незвичні завдання?	погіршується частіше погіршується ніяк не змінюється частіше поліпшується поліпшується
22	Чи легко Ви відволікаєтесь під час роботи на позаробочі питання?	завжди легко частіше легко коли як важко дуже важко
23	На Вашу думку, перевірка зайвий раз того, що робиш, піде тільки на користь кінцевому результату?	ні скоріше ні коли як скоріше так так

24	Чи згодні Ви з тим, що працювати в умовах невизначеності має вміти кожний працівник?	ні скоріше ні коли як скоріше так так
----	--	---------------------------------------

Додаток С

Шкала резильєнтності Коннора-Девідсона-25

Інструкція:

Вам пропонується оцінити себе за 25 твердженнями, обвівши кружечком відповідну цифру: 0 = повністю невірно 1 = зрідка вірно 2 = вірно час від часу 3 = часто вірно 4 = вірно майже у всіх випадках

Пам'ятайте, що у даному випадку «правильних» чи «неправильних» відповідей бути не може.

№	Твердження	Варіанти відповіді
1	Здатний адаптуватися до змін	0 1 2 3 4
2	Маю близькі та безпечні стосунки	0 1 2 3 4
3	Вірю в можливість допомоги Вищих сил	0 1 2 3 4
4	Можу впоратися з усім, що трапиться	0 1 2 3 4
5	Минулий успіх дає впевненість для нових викликів	0 1 2 3 4
6	Дивлюся на речі з гумористичного боку	0 1 2 3 4
7	Впевнений, що подолання стресу зміцнює	0 1 2 3 4
8	Швидко відновлююсь після хвороби або труднощів	0 1 2 3 4
9	Вважаю, що в житті нічого не трапляється без причини	0 1 2 3 4
10	Докладаю всі зусилля незважаючи ні на що	0 1 2 3 4
11	Можу досягти своїх цілей не зважаючи на перепони	0 1 2 3 4
12	Коли все виглядає безнадійно, я не здаюся	0 1 2 3 4
13	Знаю, куди звернутися за допомогою	0 1 2 3 4
14	Під тиском зосереджуюсь і думаю ясно	0 1 2 3 4
15	Надаю перевагу прийняттю лідерства у вирішенні проблем	0 1 2 3 4
16	Мене важко розчарувати невдачею	0 1 2 3 4
17	Думаю про себе як про сильну людину	0 1 2 3 4
18	Здатен приймати непопулярні або важкі рішення	0 1 2 3 4
19	Можу впоратися з неприємними почуттями	0 1 2 3 4
20	Можу діяти на підставі передчуття	0 1 2 3 4
21	Маю сильне відчуття мети	0 1 2 3 4
22	Контролюю своє життя	0 1 2 3 4
23	Люблю життєві виклики	0 1 2 3 4
24	Працюю, щоб досягти своїх цілей	0 1 2 3 4

25	Горджуся своїми досягненнями	0 1 2 3 4
----	------------------------------	-----------